

207

el butlletí

de l'agrupació excursionista
de granollers

gener - desembre 2007

Ep!! Ja van començar, però encara no s'han acabat, tot i que els terminis han anat sobre les previsions. De fet és el que passa habitualment: saps quan comença però no saps mai quan s'acabaran. Ens referim a les obres de reforma del nostre local.

El 26 de gener de 2007 a l'assemblea general ordinària, es va presentar el projecte d'obres. L'assemblea va donar el vist i plau per iniciar les gestions per poder-les portar a terme: escollir constructor, gestionar el permís d'obres, gestionar el finançament i fer el pressupost, amb el compromís que s'hauria de fer una altra assemblea per aprovar definitivament el projecte.

En data 1 de juny del 2007, l'assemblea general extraordinària va aprovar portar a terme el projecte d'obres del local i el finançament del mateix a través d'una hipoteca sobre el propi local. Tot seguit, la maquinària es va accelerar, i el dia 25 de juny van iniciar-se oficialment les obres.

Al tancar aquesta editorial, podem dir que solament ens queda iniciar les obres de la secretaria a l'entrada i els petits detalls que sempre queden per última hora. Ah!! Un tema important: hem aprofitat per canviar una biga a la secció d'escalada, que a més s'haurà de canviar la teulada per a que no pateixi les constants inundacions quan plou.

Així que podem dir que tenim una nova sala d'actes/exposicions que haurem d'adequar el millor possible i una nova sala polivalent on podrem instal·lar en un futur, esperem que no molt llunyà, el desitjat rocòdrom, ara però seguirem amb el Bulder.

No cal dir que per nosaltres tot plegat representa un repte i un gran esforç econòmic, que esperem es vegi recompensat, no solament per la satisfacció d'haver-ho fet, que hi és, sinó també per les noves possibilitats que ens ofereix aquestes obres. Hem de ser capaços d'aprofitar-ho i encarar el futur.

En aquests moments no us podem dir la data de la inauguració, però intentarem que sigui abans de l'estiu del 2008. Òbviament esteu convidats. Consulteu la nostre web www.aeg.cat sortirà publicada la notícia amb la data de la inauguració, us esperem a tots i estigueu atents!!.

Ara estem preparant la campanya del Rajol de l'AEG, serà una campanya per obtenir diners per ajudar a finançar les obres. Constarà en la adquisició d'un rajol que serà col·locat a una paret de la nova sala d'actes, amb el nom de la persona/família/Empresa o Entitat que col·labora amb la companya. Hi haurà diferents preus que s'ajusta a les diferents possibilitats. Us anirem informant i esperem que col·laboreu, així tindreu una part vostre al local de l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Editorial	90
Noticiari	91
Activitats	98
Col·laboracions	
- Sierra Mágina - Sierra Sub-bética	101
- Muntanyes de Sagharo - Marroc	102
- Expedició Vallès 2007 al Gasherbrum II	104
- Des del Centenari de l'escoltisme mundial	107
- Centenari de l'Institut d'estudis catalans	110
- Aplec excursionista dels PPCC	110
- Penya-segat de la Falconera	112
- Lagunas del Picacho - Panamà	113
- El forat de Sant Hou	115
Seccions (GIEG)	116
Seccions (SEDEG)	120
Seccions (MUNTANYA)	126
Seccions (MATINALS)	127
Pensionaires	133
Biblioteca	134
Muntanyes de paper	135

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS
C/ Corró, 10 - Tel. 93 860 01 47
Apartat de correus 207 - 08400 Granollers
E-mail: aegra@telefonica.net - www.aeg.cat

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I ACTIVITATS
FUNDAT L'ANY 1931
GENER - DESEMBRE 2007 - VOLUM VIII - Núm 207
I PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA DE PERIODISME

Publicació per als socis i per a les entitats excursionistes.
L'Agrupació Excursionista de Granollers està associada a les Federacions següents:
- D'entitats excursionistes de Catalunya.
- Catalana d'Espeleologia.
- Catalana de Camping i Caravanning.

El Finançament d'aquest butlletí és a càrrec del Capítol de Butlletí del pressupost general d'aquesta agrupació. La seva distribució és gratuïta.

Els articles publicats expressen l'opinió dels seus autors, no forçosament la de l'AEG.

Dipòsit legal: B-34662-2008

Coordinació: Alfons García, Joan Mundet, Maure Luis,
Lluïsa Salvador.

Correcció: Lluïsa Salvador
Impressió: Minerva Mollet S.L.

En conveni:

AJUNTAMENT DE
GRANOLLERS

Renovació de la Flama de la Llengua

El Club Excursionista Pirenaic dins els actes per commemorar el 75è Aniversari de la seva fundació fou l'entitat organitzadora de la 38ª Renovació de la Flama de la Llengua Catalana, que tingué lloc a Montserrat el passat 18 de febrer del 07.

L'origen d'aquest acte de Renovació de la Flama de la Llengua es remunta a l'any 1968, any en què les entitats excursionistes, es van afegir als actes de celebració de l'any Fabra. L'acte principal va ser el trasllat d'una flama que simbolitzava la llengua catalana, des de la tomba de Pompeu Fabra a Prada de Conflent i fins a Montserrat. Des d'aleshores cada febrer una entitat excursionista n'assumeix la organització.

Aquest any però el protagonisme inicial no fou per la Flama. Quan ens adrecem a la Plaça superior davant del Monestir un desplegament dels mossos ens fa recular per col·locar una tanca de seguretat, corrien tota mena de rumors, finalment ens confirmen la presència d'un paquet sospitosos que podia tractar-se d'una bomba.

Cal avisar als artificiers que en facin la retirada, però mentrestant cal desallotjar a tothom. Tanques de seguretat més allunyades, cal fer sortir la gent de la basílica, no hi haurà missa conventual. Es restringeix l'accés a les botigues i restaurants, tot enmig d'un gran desplegament d'efectius policials que havien acordonat tots els accessos a la plaça, i que nosaltres contemplàvem astorats des de la terrassa de l'estació del funicular de la Santa Cova.

Quan arriben els artificiers al cap de tres hores, descobreixen que la bomba només era un termo de cafè calent ficat dins d'una motxilla que algú havia oblidat. Això afegit a l'excés de zel d'un vigilant i la paranoia causada pel terrorisme, havia fet la resta.

Finalment una mica més tard del previst es va poder fer l'encesa de la llàntia a l'atri del monestir i el cant dels Segadors. Seguidament es va fer a la sala d'actes una taula rodona per avaluar l'estat actual de la Llengua Catalana amb intervencions de diversos ponents de tots els Països Catalans.

Inicià els parlaments el professor Til Stegmann que donà la benvinguda als assistents tot recordant que l'any 1982, ara fa 25 anys també havia pres part en aquest acte. *"El català necessita la vostra ajuda per continuar mantenint la presència en la societat. Cada vegada que ens adrecem en castellà és un minut perdut pel català i una pèrdua de la centralitat de la llengua catalana convertida en un rang secundari de l'Espanyol. Us vull posar dos exemples d'amor pel català. El primer és d'agraïment a tots els que amb el seu esforç han aconseguit fer del català la llengua preeminent a la propera Fira del Llibre a Frankfurt. L'altre exemple és del 28 d'agost de 1985 quan l'excursionisme català arribà al sostre del món. Oscar Cadiac hi desplegà la senyera, però també hi va llegir el fragment d'un poema de Joan Brossa, per tant la llengua i la bandera foren presents en aquell moment emotiu. Perquè si la llengua viu, viurà amb ella la Nació Catalana.*

El Club Excursionista Pirenaic, entitat organitzadora de la 38ª. Renovació de la Flama de la Llengua Catalana.
Fotografia: Josep Castells.

Enric Balaguer es presentà com a militant de base a la Catalunya Nord fent una salutació en nom del president del casal de Rià, que és el lloc on va néixer Guifré el Pilós. Parlà de les relacions del conflent amb Catalunya per mitjà de Pau Casals i Pompeu Fabra. *"Que malgrat que estem separats des del Tractat dels Pirineus aquests vincles continuen i continuaran tot i les dificultats. Lluís XIV signà els primers decrets contra el català, actualment el poder de la televisió ha convertit el català en llengua de 2ª divisió i no té cap reconeixement jurídic. El 65% de la població l'entén, un 35% l'entén i el parla, un 11% el sap escriure. Aquests darrers anys augmenta el coneixement, però caldrà potenciar-ne l'ús social"*.

El Sr. Sans representant del Govern andorrà explicà la realitat del català a Andorra. *"Esmentant que la principal diferència és que allà el català és llengua oficial i l'empara la llei. Tot i aquest estatus diferenciatiu no està exempt de dificultats, especialment a causa de l'important nivell d'immigració que és un col·lectiu a qui costa que es facin seu el català i l'ús n'és minoritari. Hi ha però des del govern voluntat de fomentar-ne el coneixement i l'ús"*.

Sebastià Barceló, representant de les Illes és professor d'ensenyament secundari, exposà que *"El català està en un moment de certa recuperació, però el Govern de Matas realitza una política contradictòria, ja que no renega del català però tampoc en fa cap estimul. On més es cospa aquesta recuperació és entre el jovent, també en els pobles de l'interior. L'alta cara és la immigració. No interessa ni als que arriben amb alt poder econòmic i compren cases, ni a la immigració del treball, especialment sud-americans. Cal molt d'esforç de la gent, dels centres excursionistes, ja que tal com deia Josep Mª Llompart la llengua és la clau de volta de l'edifici de la nació"*.

Vicent Pitarc del País Valencià, *"Em sento honorat de ser ací, fa 24 anys també vaig ser -hi, Montserrat és símbol i avui estem faltats de símbols. Actes com el d'avui pot semblar que hàgin perdut el sentit de la oportunitat, però és obligatori continuar a la trinxera, hi ha molta feina a fer. A la costa del País Valencià patim una agressió sense precedents i una destrucció sistemàtica del paisatge. Qui més estima la terra som els excursionistes. Allà la situació és complexa en ser societat de frontera. Ací és igual de complicada, potser és més suau les formes i allà son més bèsties, però la catalanitat perviu i perviurà al sud de l'Ebre. I recordeu que enguany fa 75 anys de l'aprovació de les Normes de Castelló"*.

Lluís Maria Xirinacs, *"Voldria titular la meua intervenció: "los niños de Olot" així amb el so de la ela castellana. És un detall de la batalla de la ela, com el castellans tenen la batalla de la enya. En el tema nacional som encara sota el franquisme. Espanya és una nació de nacions. Ens cal aplicar el dret d'autodeterminació, que és el dret més elemental dels pobles. Les autonomies, respecte al dret d'autodeterminació, son com la llibertat condicional. En l'aspecte de la llengua em declaro andorrà de cap a peus. Cal ser valents, si no volem passar el desert mai arribarem a poder assolir la plena sobirania"*.

Jordi Pujol, *"Vull agrair que m'hàgiu convidat a Montserrat. Els que em coneixeu sabeu que m'havia agradat ajudar actes com aquest."*

Un pensa, que no s'apagui la llengua. No ho hem de veure des de la no esperança, cal fer tot el que calgui. Cal tenir elements de confiança."

El nivell tècnic de recerca ha pujat, tindrem el Sincrotró, serà una de les instal·lacions científiques més importants del sud d'Europa. Tècnics i investigadors d'arreu del món parlen en català. Aquesta lluita i defensa del català s'ha de fer cada dia des de la botiga a la fàbrica o el laboratori. Aquesta batalla al final la guanyarem, Frankfurt és primera divisió, i la guanyarem malgrat el desconcert que es viu avui a Catalunya. Tenim molts reptes: la immigració, la hostilitat de la resta de l'Estat, no es pot qüestionar la immersió lingüística després de 25 anys. Davant d'això cal l'esperit que vosaltres representeu, cal implicar la gent jove al peu del canó en la defensa de la llengua i del país per superar arguments, no d'un indocumentat, sinó del conseller d'educació, en el tema dels nens d'Olot, pobrets, que tenen dificultat per expressar-se en castellà."

Sé que els excursionistes, no defallireu en la defensa del País"

Per cloure l'acte va intervenir el pare Ramon Ribera, Prior del Monestir. *"No parlo en nom propi, sinó en nom de la comunitat, i en la persona que encarna a la comunitat, el pare abat. Personalment em preocupa la realitat. Quan parlem de la llengua sols pensem en un instrument de comunicació però oblidem que la paraula ben dita, també és instrument de creació tal com diu el Gènesi. De les dificultats sorgeixen reptes de superació."*

Sóc filòleg de llengües estranyes com l'hebrea. He conegut molt Catalunya com excursionista. He escrit sobre dues muntanyes símbols del nostre país, Montserrat i el Canigó. Cal l'esforç de tots, des dels tècnics del Sincrotró fins els que caminem. Cadascú ha de fer el que pugui pel català. Avui hem estat tossuts per aguantar aquest acte malgrat les dificultats de l'amenaça de bomba. Podria ser la paràbola per mostrar el que hem de fer en la defensa del català. Des de Montserrat acollim a tothom, salutacions en nom de la comunitat".

L'incident ocorregut al matí amb el fals avís de bomba no va truncar els actes de la Renovació de la Flama, ni la taula rodona posterior amb els representants d'arreu dels Països Catalans, però posà en evidència l'actitud deplorable de TV3, la nostra, que sols va venir a Montserrat per cobrir l'alarma de bomba. Veient-se obligada a esmentar, ni que fos de passada, de l'organització d'un acte que feia el moviment excursionista en defensa de la llengua i la identitat del país, ja que TV3 de forma sistemàtica oblida aquests esdeveniments de la seva graella informativa. Sembla que la tan comentada crisi de model informatiu que pateix TV3 té un rerefons més profund que el de canviar la persona que està al davant de la camera, si el que volen és guanyar més audiència.

Josep Castells i Gironès
Febrer 2007

Assemblea general ordinària

El propassat 26 de gener tingué lloc l'assemblea general ordinària de l'AEG. A banda de l'informe de la presidència sobre els actes celebrats l'any passat, i els informes i l'estat de comptes de cada secció, s'aprovà un augment de les quotes de soci d'un 3% i la d'infants d'un 4%. Així mateix també s'aprovà un pressupost de despeses de 47000 euros.

Un dels últims punts del dia fou l'informe de l'estat del projecte d'obres de l'entitat. S'informà que el projecte tècnic ja estava gairebé definit per l'arquitecta de l'Agrupació, Assumpta Nogueras, i dels contactes amb Caixa de Sabadell per sol·licitar el crèdit hipotecari que ha d'ajudar a pagar les despeses de les obres.

*Assistents a l'assemblea de socis
Foto: Maure Luís*

Diada Social 2007

Els socis guanyats amb les insígnies de plata, i en Pere Pujol, Placa d'Honor de l'Agrupació Excursionista de Granollers 2007. Foto: Maure Luís

Fidel a la seva cita, el passat 27 d'abril se celebrà la Diada Social de l'AEG. Aquest acte representa un dels moments més emblemàtics del calendari de la nostra entitat. Per una banda, la seva celebració intenta que s'aproximi a la data de la fundació de l'AEG; i per una altra, és fa reconeixement als socis que porten més de 25 anys a l'entitat, i es fa lliurament de la Placa d'honor.

L'acte tingué lloc a la sala d'actes de l'Agrupació amb una important participació de socis i amics que ompliren l'espai.

Inicià i presentà l'acte en Carles Garcia, president de l'AEG, que lliurà les insígnies de plata als socis que porten un quart de segle a l'entitat: Santi Lucero, Josep Lluís Navarro, Jordi Lloreda, Enric Rull, Xavi Vives, Lluís Font, Josep Maria Ruiz i Xavier Angelats.

Seguidament Josep Castells glosà la vinculació amb el món excursionista i amb l'AEG del soci homenatjat amb la Placa d'honor de 2007, en Pere Pujol i Sanglas. Tota una vida dedicada a l'Agrupació: des de la Secció d'escalada (de la qui fou un dels fundadors), de GIEG, fins a la seva actual implicació durant més de 30 anys a l'Arxiu de l'AEG.

Finalment es feu una projecció de diapositives de les darreres activitats realitzades per les seccions de l'AEG i, tot cloent l'acte, s'oferí als assistents un petit pisolabis.

Sopar Negre 2007

El mes de maig va tenir el 25/5/07 un nou Sopar Negre, després de diversos anys sense organitzar. A la trobada hi varen ser presents socis i simpatitzants de GIEG, així com les Pubilles i Hereus d'edicions anteriors. La trobada va tenir lloc a un restaurant de Santa Eulàlia de Ronçana, i en l'edició d'enguany varen ser elegits la Pubilla Foscor (Maria Oliveras) i l'Hereu Foscor (Toni Pueyo). Força foscor i coves ben llargues a tots els espeleòlegs.

Maria Oliveras i Toni Pueyo, elegits Pubilla i Hereu Foscor 2007 durant el Sopar Negre del GIEG. Foto: Maure

La porta al territori: Cartografia excursionista a Catalunya - Editorial Alpina

El propassat 10 de maig es va inaugurar al Museu de Granollers l'exposició "La porta al territori. Cartografia excursionista a Catalunya" coproduïda per l'editorial Alpina i el Museu de Granollers.

L'exposició proposa una immersió, a partir de tres eixos, en el món de la producció cartogràfica d'interès excursionista: des d'una perspectiva historicista, fent un repàs als mapes de què l'excursionisme català ha pogut disposar; dissecant el mapa i descobrint el seu procés d'elaboració. I, com a colofó, es presenten les noves tecnologies aplicades a la cartografia i a la mobilitat al medi natural, per constatar com estan condicionant la lectura del llenguatge cartogràfic tradicional i afavorint noves relacions entre l'usuari i l'entorn.

L'exposició recollia tot un seguit de treballs de l'Editorial Alpina i del Sr. Salvador Llobet, que acosten la cartografia al públic en general.

Paral·lelament, s'exhibia l'exposició "El Pirineu vist per Salvador Llobet. Geografia i fotografia a la postguerra", una aproximació al Pirineu durant un període de difícil accés, que algunes persones com Salvador Llobet van tenir oportunitat de captar fotogràficament. Ara se'ns mostra aquest recull gràfic d'hàbitats, costums i paisatges poc divulgats, mentre investigaven i feien recull de dades per l'estudi geogràfic i cartogràfic. Aquesta exposició ha estat promoguda pel Museu de Granollers, el Consorci de l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, l'Arxiu Municipal de Granollers i l'editorial Alpina.

Curs d'Introducció al GPS i a la Cartografia Digital

El matí del dissabte 5 de maig, organitzat per l'Editorial Alpina i l'Agrupació Excursionista de Granollers, va fer-se a les Escoles de Palou el "Curs d'introducció al GPS i a la Cartografia Digital".

Els 44 assistents van rebre les explicacions dels conceptes bàsics d'iniciació al sistema de GPS (sistemes de coordenades, tipus de comunicacions, de receptors, funcions i cartografia digital), i una pràctica on es preparava un itinerari. Per tancar la jornada en Manel Ortiz del programa CompeGPS, va explicar l'enllaç GPS-ordinador a través d'una aplicació informàtica, que permet programar i treure un rendiment més àgil, tant de la planificació prèvia de l'itinerari de l'excursió, com de resum i d'anàlisi un cop acabada i descarregada a l'ordinador.

Participants al curs de GPS. Foto: Maure Luis

Assemblea general extraordinària

Tal com indiquen els estatuts de l'AEG, la Junta directiva pot convocar una assemblea extraordinària, a banda de l'ordinària la qual és obligatòria fer-la, per presentar en referèndum als socis algun tema transcendent per l'entitat.

Aquest és el cas de la reforma del local social de l'AEG del carrer Corró, 10. La data triada per la Junta per convocar aquesta assemblea extraordinària fou l'1 de juny. Es presentà el projecte definitiu de les obres que afecta a la part posterior de l'edifici i implica l'adequació d'una nova sala d'actes i una nova sala d'exposicions a la planta baixa; d'una sala

preparada per instal·lar un rocòdrom i fer pràctiques d'espeleologia i escalada a la primera i segona planta; l'arranjament de la teulada d'aquesta banda del local, així com, el trasllat de la secretaria a la planta baixa, davant de l'entrada, i la instal·lació de nous lavabos a la planta baixa i la primera planta.

Així mateix, la Junta informà del pressupost total de les obres i de l'acord que s'havia arribat amb Caixa de Sabadell per concedir un crèdit hipotecari. Tanmateix, es concretà el calendari previst de les actuacions que s'han de dur a terme: el més de juny s'han d'iniciar les obres i la previsió de lliurament és el mes d'abril de 2008.

6a Fira del Llibre de Muntanya (Santa Maria de Corcó - l'Esquirol) 6 i 7 d'octubre de 2007

La Fira del Llibre de Muntanya ha tornat a la "capital" del Cabrerès, en la seva sisena edició, essent el tema central d'aquest any el canvi climàtic i les conseqüències que s'en deriven a les activitats de muntanya.

Fruit del treball il·lusionat de molta gent s'ha pogut celebrar aquesta sisena Fira, amb gran èxit de participació, que ha permès retrobar-nos amb un vell conegut: en Kurt Diemberger, mític alpinista austríac, que conjuntament amb el desaparegut Hermann Buhl han estat els únics en assolir dues primeres ascensions a cims de vuit mil metres; en el seu cas el Broad Peak (1957) i el Dhaulagiri (1960) i pel que fa Buhl el Nanga Parbat (1953) i el Broad Peak (1957). Aprofitant la seva estada, el dissabte al vespre va presentar la conferència *El setè sentit: viure entre 0 i 8.000 metres*, a partir de diapositives i retalls de filmacions històriques d'activitats alpinístiques; tal va ser l'espectació aixecada que la conferència es va haver de repetir per donar satisfacció al nombrós públic que havia quedat al carrer.

Dos dies atapeïts d'actes diversos relacionats amb el món del llibre de muntanya i la repercussió del canvi climàtic en les activitats que s'hi desenvolupen, amb nombroses presentacions de llibres, conferències i taules rodones, ens deixaren escasses estonetes per poder tafanejar a les nombroses parades d'entitats, editors i llibreters.

L'acte inaugural va comptar amb l'assistència del Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat, senyor Joan Manuel Tresserras, que va reconèixer la importància de la Fira i es va comprometre en el seu recolzament de cara a futures edicions.

Altres actes rellevants foren els següents:

- Exposició de fotografies de l'arxiu fotogràfic del Centre Excursionista de Catalunya, relatives a geleres del Pirineu durant els anys 20 del segle passat.

- Conferència *El canvi climàtic a Catalunya*, a càrrec de Josep Enric Llebot (catedràtic de la UAB) i Josep Calbó (professor de la UDG).

- Taula rodona *El canvi climàtic i el futur de les activitats de muntanya*, moderada per Antoni Bassas, periodista, amb la participació de Jaume Bonaventura (gerent d'ACNA), Joaquim Alsina (gerent d'ACEM), Lourdes Feixa (direcció general d'arquitectura i paisatge de la Generalitat) i Simón Elías (guia d'alta muntanya i director de l'equip de Jóvenes Alpinistas de la FEDME).

- Conferència *La meteorologia de muntanya al Servei Meteorològic* a càrrec de Meritxell Pagès (àrrea de previsió del Servei Meteorològic de Catalunya).

De manera paral·lela, en un altre recinte, s'havia organitzat la presentació de diversos llibres:

- *Pedals de Foc*, de Jordi Laparra. Editorial Alpina.

- *Una aventura llamada Tepuy*, de Cristina Reyes. Editorial Criteria.

- *El séptimo sentido*, de Kurt Diemberger. Ediciones Desnivel.

- *Diario de un viaje diario*, de Xavier Molins i Carme Garratge.

- *Els tres Monts*. Editorial Alpina Geoestel.

- *Diari de natura*, de Miquel Amblàs, Miquel Banús, Terry Parris, Belinda Parris, Matthew Parris i Matthew Tree. Farell Editors.

- *120 grans arbres del Pirineu Català i d'Andorra*, d'Enric Orús. Farell Editors.

- *La Mola. Persones i camins, 25 rutes per arribar al cim*, d'Albert Vicens i Llauredó. Farell Editors.

- *Pels voltants de la Plana de Vic*, d'Eduard Comerma. Editorial Alpina.

- *El canvi climàtic a Osona*. Patronat d'Estudis Osonencs.

- *Rabadá y Navarro*, de Simón Elías. Ediciones Desnivel.

- *Collserola, entre el mar i el cel*, de Marc Subirà i David F. Buenacasa. Ediciones Desnivel.

- *La ruta dels 9 refugis*, de Marc Subirà i David F. Buenacasa. Cossetània Edicions.

- *Caminant per la Porta del Cel*, de Marc Subirà i David F. Buenacasa. Cossetània Edicions.

Ja estem esperant la setena edició de la Fira que, si no s'alteren les previsions, s'hauria de celebrar a Rupit.

A l'acte d'inauguració de la Fira, Kurt Diemberger feia la presentació del seu llibre "El séptimo sentido".
Foto: Joan Miralles.

Vè Cicle Audiovisual de Muntanya i Viatge d'Aventura

Del 8 al 29 de novembre va haver-hi el 5è Cicle audiovisual de muntanya i viatges organitzat pel Roger Mestres de la botiga de muntanya "Camp Base". Com ja ens té acostumats van venir a presentar les seves projeccions dels millors escaladors de l'actualitat. Com deia el prestigiós escalador en gel autor de diverses guies d'aquesta modalitat, en Joan Quintana quan presentava a l'Albert Salvador i al Josep Maria Esquirol, en el món de la muntanya, contràriament al que passa en altres modalitats, els més coneguts mediàticament no són els millors.

Les projeccions varen ser: "MUNTANYES" a càrrec de Simón Elias. L'autor del llibre sobre els escaladors Rabadà i Navarro ens va mostrar un acurat recull de magnífiques fotografies del Pirineu bo i fent una mica d'història del pirineisme i dels primers pirineistes.

"PARETS NORD: LES GRANS JORASSES ALS ALPS" a càrrec d'Albert Salvador i Josep Maria Esquirol els quals ens van ensenyar i explicar la seva experiència en aquesta mítica paret.

"MONTSERRAT, TOTA UNA VIDA PER FER" a càrrec del prolífic autor de guies, sobretot de Montserrat, l'Antonio Picazo. Unes fotos magnífiques de moltíssims racons de Montserrat.

"SURFEANDO LA RIDERS (TORRES DEL PAINE)" a càrrec d'en Mike Lecomte que actualment viu a Catalunya. Expliquen la seva impressionant escalada a la Patagònia il·lustrada amb magnífiques fotografies.

Han col·laborat en el cicle: Agrupació Excursionista de Granollers, Editorial Alpina, La Gralla, MacKey, Xics de Granollers, Caixa de Manlleu, Gran Centre, Venturalia, Roca, Millet, Desnivel, Boreal i Ajuntament de Granollers.

Reconeixement a la sòcia Anna-Maria Palé

El 13 de novembre d'enguany el Govern de la Generalitat de Catalunya va lliurar a l'ANNA-MARIA PALÉ, sòcia de les més veteranes de l'Agrupació Excursionista de Granollers, i ex regidora de l'Ajuntament de Granollers, la Medalla President Macià 2007, juntament amb altres setze persones i sis empreses. Aquest guardó se li ha lliurat per la defensa del dret dels ciutadans a rebre una atenció sanitària i social de qualitat per part de les administracions públiques. Aquest guardó és un reconeixement a treballadors i empresaris que s'han distingit per la dedicació, constància i esperit d'iniciativa en el treball.

Donacions a l'arxiu de l'agrupació

Agraïm la donació de documentació diversa a: Alfons Garcia, Joan Miralles, Rosa-Mari Bolsa, Esteve Llopart i Joan Mundet.

Necrològiques

Enguany recordem el traspas de tres socis de l'entitat que, durant diverses etapes de l'entitat, han estat col·laboradors i participants de les activitats realitzades. Són Carme Llobet i Grifell, vídua de Salvador Llobet i Reverter, que va morir el 30 d'agost del 2007 als 96 anys; en Salvador Sastre Pascual, l'11 de setembre, als 85 anys, i en Francesc Vivet i Bassa, l'1 de novembre als 81 anys. D'en Francesc Vivet recordem la seva activitat durant els anys 60 i 70 en els campaments i aplecs socials, i de l'impuls, junt amb d'altres socis, en la reconstrucció l'any 1963 de la Font Pomereta, al Montseny.

Accident d'en Jordi Icart

El proppassat 24 de febrer, en Jordi Icart i Castelló va patir un greu accident a "l'avenc de la Chapelle de Sainte Barbe", a Opoul (Rosselló-Catalunya Nord). L'accident va passar durant les activitats d'entrenament que els membres del GIEG feien a la zona, com a preparació per l'expedició que tenien intenció de realitzar durant l'estiu. El despenjament d'una pedra del tram superior d'on realitzaven l'activitat, va acabar

amb la seva vida. Soci de l'Agrupació des de l'any 1967, ha estat un dels membres més importants i decisius del GIEG, del qual ha estat president durant gairebé 20 anys, i president de l'Agrupació excursionista de Granollers durant 18 anys. Els darrers 3 anys havia format part de l'equip de redacció del butlletí; el darrer número, del novembre del 2007, és un monogràfic que recull part de la seva activitat a l'entitat.

JORDI ICART, Medalla de la Ciutat de Granollers

En el seu dia, l'Ajuntament de Granollers ens va comunicar l'acceptació, per unanimitat del Consistori, de la nostra proposta d'atorgar la Medalla de la Ciutat a Jordi Icart, cosa que ens va omplir de satisfacció.

Així és que el divendres dia 14 de desembre, la Sala Gran del Teatre Auditori de Granollers es va omplir, entre molta altra gent, de membres de l'AEG, a més dels familiars i coneguts del Jordi.

Aquest any els guardonats eren cinc: Jordi Icart, Mercè Riera per la seva tasca al Xiprer, el Club Atlètic Granollers, el Club de Bàsquet Granollers, i l'Esbart Dansaire de Granollers.

Alba Barnusell va obrir l'acte, i va ser ella seguidament qui va anar introduint cadascun dels guardonats, tot fent un recull del què i el per què de cadascú, que en cada cas, va anar acompanyat d'un petit audiovisual amb imatges diverses del personatge o entitat, i la seva trajectòria.

En Jordi va ser el primer, i la Carmina va adreçar a l'Auditori un parlament ple de records i de sentiments, un glossari de totes aquelles vivències personals i col·lectives del Jordi que havien forjat la seva ànima i el seu esperit, i que l'havien fet ser com era.

Seguidament, en Carles, en representació de l'Agrupació Excursionista, va oferir un ram de flors a la Carmina, a l'Adrià, a la Núria i a la Carolina.

L'acte va continuar amb l'homenatge i el parlament de cadascun dels guardonats, o dels seus representants en el cas de les entitats, fins que finalment, l'alcalde de Granollers, Josep Mayoral, va fer un parlament final d'agraïment, en nom de la ciutat, per les tasques efectuades per tots i cadascun dels homenatjats, i que han servit per enriquir Granollers en les seves dimensions humanes, culturals i esportives, en benefici de tota la ciutadania.

Un cop acabat l'acte, salutacions, felicitacions i petites tertúlies al vestíbul, fins que, a poc a poc, vam anar sortint tots amb el llibre recordatori sota el braç per tal de llegir-lo a casa amb tranquil·litat.

Paraules d'agraïment de Carmina Gascon, vídua de Jordi Icart, a l'acte de lliurament de les Medalles de la Ciutat.

Un dia parlant, en Jordi va dir: "la vida és el bé més preuat que tenim".

En Jordi va tenir problemes com tothom però, no deixava que res ni ningú li amargués la vida. Solucionava el que podia, sinó, ho apartava, i de molts mals rotllos en passava, ja no hi entrava.

Era encara un nen quan va començar a anar a l'Agrupació. Allà hi va trobar el seu lloc i ja no en va marxar. Es va fer gran i va esdevenir un home d'acció, senzill i sense complexos.

La seva primera feina va ser a Fichet, allà hi va trobar el seu lloc i ja no en va marxar. Era bo i responsable en la seva feina i, a l'hora de plegar li agradava ser puntual perquè hi havia molt més, fora de la feina.

En Jordi era un home valent, no tant pel seu currículum espeleològic, sinó perquè no li feia por el compromís. Tenia projectes i il·lusions per les que lluitava per aconseguir i els aconseguia.

En Jordi va tenir dues grans mestres, la primera, la seva mare, la Rosa, una dona treballadora, ordenada, amable, senzilla, bona persona, sempre a punt d'ajudar.

La segona gran mestra va ser l'Espeleologia. L'Espeleologia li va ensenyar que a la vida a vegades toca mullar-se, i potser acabes enfangat fins al coll, que hi ha èpoques que ho veiem tot molt fosc i ens toca carregar més pes del que seria còmode però, és curiós, que si un company defalleix, traiem l'energia per carregar el seu petate sense cap problema.

L'espeleologia també li va ensenyar que hi ha èpoques que toca passar estretors, arrossegat-se, passar fred i menjar pols.

Però si tot això ho podem viure amb un somriure i fins i tot amb sentit de l'humor, i quan arribem a una galeria o ja a l'exterior, podem sentir que "la vida és el bé més preuat que tenim", aquí sí que hem guanyat la Gran Medalla, una medalla que no pesa, al contrari, ens ajuda a anar lleugers, com en Jordi, que anava lleuger, decidit i amb ganes.

Gràcies.

Carmina Gascon adreça unes emotives paraules en record d'en Jordi, durant l'acte de lliurament de la Medalla de la Ciutat de Granollers.
Foto: Maure Luis

II Premi Fotogràfic "La Muntanya"

El dia 9 de febrer va tenir lloc la inauguració, al Museu de Ciències de Granollers - La Tela, de l'exposició del II Concurs Fotogràfic de l'Agrupació Excursionista de Granollers "La Muntanya", amb el patrocini de l'Obra Social de Caixa de Sabadell. A l'edició d'enguany es van presentar un total de 237 fotografies, de les quals 224 es presentaven a la categoria "La Muntanya", i 13 a la categoria AEG.

El Jurat, compost per Toni Cumella, Pere Cornellas, Agustí Corominas, Pascual Moreno, Jordi Ribó, i Maure Luís que actuava com a secretari, en representació de l'Agrupació, va premiar les obres següents:

- Categoria "La Muntanya": 1er. premi a **"Núvol blanc"** de Sergi Fornasari, de Barcelona, amb 1.000 ¢; 2on premi a **"Falgueres"** de Ricard Garcia Redons, de Barcelona, amb 500 ¢; i 3er. premi a **"Rimaia"** de Josep Planiol Salvà, de Flaçà, amb 250 ¢. El jurat va concedir una menció especial a l'obra **"Contrast (Serra de Bellmunt)"** de Dolors Blancafort Prat, de Sant Antoni de Vilamajor.

- Categoria "Agrupació Excursionista" 1er. premi desert; 2on. premi a **"Copa Catalana d'escalada en bloc"**, de Jordi Xandri Vivancos de Cardedeu; i 3er. premi a **"Remullada"**, de Montserrat Mas Codina, de Granollers.

L'exposició de les 63 millors fotografies, incloses les premiades, va ser oberta al públic fins el dia 11 de març.

18a. Matagalls-Granollers

La 18ª Matagalls-Granollers / La Semi ha estat una edició molt especial per a nosaltres. La primera sense l'amic Jordi Icart al nostre costat.

Ha estat un nou repte, un que no hauríem volgut a cap preu, però que ens ha tocat afrontar, i hem pogut veure com el gran equip de gent que treballa a La Matagalls, n'ha estat capaç, amb tota l'empenta i l'optimisme que calien per tal de superar un tràngol com aquest.

Hem tingut un dia de sol, ni massa fred ni massa calor, i una participació no tan "sonada" com la de l'edició passada, però que sí que ha mantingut l'avantatge de participants a la Matagalls sobre els de La Semi.

Una de les novetats a tenir en compte aquest any, ha estat el canvi de recorregut a l'inici de la Matagalls, que aquest any no s'iniciava a St. Marçal, com era habitual, sinó al Pla de Bordoriol, una mica més avall, en direcció cap a Viladrau. El motiu del canvi és degut al desig de facilitar la sortida, ja que el camí de St. Marçal és molt estret, i resultava de pas complicat per als participants que sortien en grans grups a mesura que anaven arribant els autocars. Del Pla de Bordoriol, en canvi, en surt un camí ample, que permet que cadascú pugui caminar al seu propi pas des del primer moment, facilitant per tant la ruta d'ascensió al Matagalls.

De cara a la propera edició, caldrà seguir trobant noves alternatives a la darrera part del descens del Montseny, i a la travessia del Vallès, per tal de trepitjar el mínim asfalt possible.

Hi començarem a treballar ben aviat!

Us hi esperarem, com cada any!

Els guardonats en el segon Premi de Fotografia de l'Agrupació Excursionista de Granollers: "La Muntanya": Montserrat Mas, Jordi Xandri, Ricard Garcia, Sergi Fornasari i Josep Planiol. Foto: Griselda Escrigas.

7a Primavera de Cinema de Muntanya

Visitar i recórrer regions poc conegudes i explorades, pujar muntanyes verges o poc fr equentades sense donar excessiva importància ni capficant-nos en la puresa de l'estil, donar importància al "camí" que s'ha fet per arribar al cim més que no pas a aquest, quan de fet el cim és la part més petita de la muntanya, són alguns aspectes que actualment trobem a faltar.

La **7a Primavera de Cinema de Muntanya** que ha organitzat l'Agrupació Excursionista de Granollers durant els dies 23, 25, 30 i 31 de maig de 2007, lluny d'apuntar nos a la moda del que anomenem "*la febre mediàtica del cim*", basa la seva programació en aquells aspectes de l'alpinisme que abans hem esmentat i que més trobem a faltar.

La present edició ha comptat amb la ponència de Josep Manuel Anglada, pioner i innovador de l'alpinisme català, qui parlà de la regió del Mustang, fronterera entre el Tibet i el Nepal, i una producció realitzada per un grup de membres de l'AEG titulada "*GIEG, l'exploració contínua*" en homenatge a totes les persones que han participat i participen en les seves activitats. Per a la seva realització s'ha hagut de revisar i triar nombrosa documentació, la qual ha estat aportada per alguns dels membres del GIEG, tan de dos dels seus fundadors, Sr. Safont i Sr. Canela, com de membres actuals.

La organització vol agrair l'ajuda desinteressada de totes les persones que han participat en la seva producció, totes elles membres de diferents seccions i generacions de l'AEG, i molt especialment la gran tasca de muntatge audiovisual realitzada per part del Rafel Saló.

Tanmateix, igual que en les edicions anteriors, s'han projectat dues de les pel·lícules premiades en la darrera edició del Festival Internacional de Cinema de Muntanya i Aventura de Torelló, "*Asiemut*" i "*Amazonian Vertigo*".

Assenyallem l'augment progressiu de públic any rera any i la satisfacció d'oferir una programació educativa que interessa a persones de totes les edats.

Just Garcia i Pujol

Toni Pueyo, Carles Garcia i Just Garcia en la presentació de la projecció "*GIEG, l'exploració contínua*". Foto: Maure Luis

PROGRAMACIÓ D'ENGUANY

Dimecres dia 23 de maig de 2007

ASIEMUT

O. Higgins i M. Carrier. Canadà. 54'

Premi GrandValira al millor film d'Esports de Muntanya 2006

L'any 2005, Olivier Higgins i Mélanie Carrier decideixen emprendre la seva primera expedició en bicicleta. Una travessa entre Mongòlia i l'Índia (Calcuta). Sis mesos de lluita per recórrer 8.000 quilòmetres a través del desert de Taklamakan, els alts platós tibetans i la jungla nepalesa. Els motius no eren només conèixer món, també trobar-se a sí mateixos.

Divendres dia 25 de maig de 2007

AMAZONIAN VERTIGO

Evrard Wendenbaum. França. 54'

Premi Caixa Sabadell al millor film de Muntanya 2006

El Salto del Angel és la cascada més alta del món, amb una caiguda de 1000 metres fins la base, on la jungla amazònica amaga animals i tribus indígenes. Un equip internacional format entre d'altres pels ex campions mundials d'escalada Stéphanie Bodet i Arnaud Petit com pel català Toni Arbonès, obren una difícil via propera a la cascada que els exigeix 15 dies d'esforços, sempre suspesos en el buit.

Dimecres 30 de maig de 2007

MUSTANG

Pavel Barabas. Eslovàquia, 28'

Millor Film ecològic 2002 del Festival Internacional de Cinema de Muntanya de Torelló.

Introducció i presentació a càrrec de Josep Manuel Anglada.

El regne de Mustang es troba enmig de les altes muralles de l'Himàlaia. El vent que bufa amb força ha esborrat regularment la traça de les caravanes i la seva existència ha estat un secret fins fa poc. El temps s'ha aturat en aquesta fortalesa medieval on l'electricitat, els vehicles i les carreteres són desconeguts.

Prohibit a viatgers estrangers, el Regne de Lo o del Mustang ha estat fins fa poc una regió desconeguda pels occidentals. Els qui tenen el privilegi d'endinsar-s'hi – des de 1992 es permet l'entrada fins només dos-cents visitants a l'any – descobreixen en aquesta petita regió situada a la frontera entre el Tibet i el Nepal un estil de vida i costums llargament oblidats, com si d'un viatge en el temps es tractés.

Dijous 31 de maig de 2007

GIEG, L'EXPLORACIÓ CONTÍNUA

Fundat l'any 1962, el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers (GIEG) fa un repàs de la seva trajectòria des dels seus inicis fins a l'actualitat, tot fent homenatge a totes les persones qui al llarg d'aquests anys han participat i participen en les seves activitats.

Es projectarà la filmació de la cavitat El Serrat del Vent (Tavertet, Osona), explorada per primera vegada pel GIEG l'any 1979.

25a Excursió popular de Granollers 2007

Aquest any l'Excursió Popular ha estat el recorregut número 4: la serra de Sant Nicolau de la Guia de Granollers i el seu Entorn, la guia excursionista que aplega els 10 recorreguts que es poden fer al voltant de la nostra ciutat, i editats conjuntament amb l'editorial Alpina.

Hem tingut una bona fresca, almenys al matí. De fet, tot just acabem de començar amb prou feines la primavera, i ja se sap que aquesta és una època insegura pel que fa a temperatures. El sol, per sort, ens ha acompanyat, cosa que ha fet la caminada llúida.

Aquest any hem decidit que potser val la pena d'estalviar feina, i que si volem saber quanta gent ha participat, tampoc no ens cal anotar els seus noms, i fer una gran cua per a repartir els mapes.

Així és que ens hem decidit per "enfaixar" els mapes, controlar la quantitat de "faixes" buides un cop tots repartits, i fora feina d'inscripcions escrites.

Tots els participants estaven tan acostumats a "donar la filiació", que es mostraven sorpresos.

Com sempre, un cop ha espetegat el petard a 2/4 de 9, tothom ha començat a caminar cap al Passeig fluvial i el Congost, Palou i Can Cabanes, on havíem previst l'esmorzar, un esmorzar que hem badat en indicar amb molta claretat que havíem d'aturar-nos, contemplar

Llençament del coet de sortida a la 25a. Excursió Popular.
Foto: Maure Luís

la zona d'aiguamolls, i recuperar forces per la tornada, i que ha fet que més d'un passés de llarg..

Cap a la una del migdia tothom ja havia arribat a la Plaça de l'Església, havia recollit la samarreta que regalàvem amb motiu de la 25a. edició "populars", s'ha pres el suc i la pasta, i marxava cap a casa amb les seves flors d'obsequi.

I fins l'any que ve!

Activitats al carrer de l'AEG 2007

Durant l'any 2007 hem participat en les següents activitats al carrer, obertes a tothom:

- Per la festa de l'Ascensió es va muntar el Rocòdrom al Parc Firal, que va estar actiu tots els dies.
- Per la Festa Major, el dissabte 1 de setembre, al parc de Ponent, es segueix amb l'èxit del Circuit d'Aventura, que aquest any vam tornar a repetir. El circuit va estat compost de: rocòdrom, pont de mico, recorregut amb barca, ascensió per una xarxa, i baixada amb tirolina creuant el llac, a la vegada que es fa punteria amb unes dianes flotants; i amb els dos caiacs de l'AEG es realitza un eslàlom pel llac. I com sempre, per a totes les edats.
- Per Nadal el Parc Infantil de Nadal (PINGRA), del 27 al 29 de desembre, al Pavelló Olímpic, s'instal·len dues tirolines, el pont de mico, el rocòdrom i un ràpel.
- Durant la resta de l'any s'organitza alguna activitat de col·laboració a barris o escoles.

Totes aquestes activitats al carrer les organitza la secció d'Activitats al Carrer, que es manté amb l'entusiasme i la col·laboració dels voluntaris i voluntàries de totes les seccions de l'Agrupació, amb la intenció de donar -la a conèixer, fer gaudir al nois i noies, i participar en la raó col·lectiva, social i cultural de l'entitat i de la ciutat. Són activitats que exigeixen, a monitors i monitores, unes hores de feina gratuïtes que aquests treuen del seu temps lliure i familiar a canvi d'un benefici global per a l'entitat, tant

des del punt de vista social com econòmic; gràcies al seu esforç es mantenen vives les seccions, i els ajuda a organitzar les seves activitats pròpies; els cursos d'iniciació a les diferents especialitats i activitats, assolir els nous reptes, expedicions, investigació descoberta de noves cavitats, vies o rutes, etc.

Per les properes edicions i el nou curs us animo a tots a participar-hi. Per col·laborar com a monitors (us necessitem) o també podeu participar-hi amb els vostres fills en aquests muntatges, ja que també es un punt de trobada i de coneixença dels socis i simpatitzants.

Gràcies per la vostra col·laboració.

Tomàs Segarra

El Circuit d'Aventura al parc de Ponent, durant la Festa Major.
Foto: Maure Luís

Sierra Màgina (Serralada Subbètica) - Andalusia

La Sierra Màgina, declarada parc natural, està situada a la província de Jaén, inclosa dins la cadena subbètica i situada entre els rius Guadiana Menor i el Guadalbullón. Forma una gran carena calcàrea amb bones parets a la cara nord, que assoleix la màxima alçada dalt del cim de "pico Màgina" de 2.167 mts. D'aquesta bonica i interessant serra confesso que no n'havia sentit a parlar mai. Va ser la lectura de l'excel·lent llibre d'en Josep Maria Espinàs intitulat *A peu per Andalusia -Sierra Màgina-* que em va despertar la curiositat i l'interès de fer-hi alguna excursió. El senyor Espinàs descriu molt bé els pobles que envolten la serra. Les seves interessants converses i experiències amb la gent que es troba pel camí i per les places i també pels bars i fondes de poble retraten molt bé la personalitat de l'indret.. Els cims, ell només els anomena però és precisament on jo vull anar a fer alguna excursió des d'algun dels pobles que ell visita i descriu.

Un dia de la Setmana Santa agafo el tren que va a Jaén i, a l'endemà, de bon matí, un autobús em porta fins a Cambil un poble molt bonic a 850 metres d'alçada

a sota mateix de Sierra Màgina. Vaig directament, després de preguntar a un senyor, a casa del senyor Enrique Domingo de la casa rural *El Mirador* amb el qual he parlat, des de casa, per telèfon i que m'ha llogat un pis per aquests dies. Em rep molt amablement i li explico que tinc l'intenció de pujar el pic de Sierra Màgina des d'apropr del poble de Huelma. Em diu que ell, de jove, havia caminat moltíssim per aquestes muntanyes anant a caçar i que, si vull, deixi les coses a dalt el pis i que em portarà, ara mateix, el castell de Mata Bejid. Amb la seva furgoneta i el seu gos, anem fins al castell. És un lloc molt bonic i una mica enlairat des d'on es veu, cap avall, un immens mar d'oliveres, cap amunt el pico *Almadén* a l'esquerra i la *Piedra Jaén* a la dreta. Estenem el mapa sobre el capó de la furgoneta i m'explica la pujada cap a la *Piedra Jaén* i cap el *pic Màgina* que està al darrera i que no vèiem des d'aquí. Es acomiadem i començo a caminar cap amunt per la pista que veníem a través d'un preciós bosc d'alzines i quan sóc a l'alçada del *Cortijo de Los Prados* deixo la pista i de dret, sense camí, amb el cim de la *Piedra Jaén* al davant, vaig tirant amunt

Sierra Màgina des d'apropr de Torres.

primer per bosc, després per prat i finalment una grimpada força dreta però fàcil fins el cim de la *Piedra Jaén* de 2.148 mts. Un fantàstic mirador de la rista de la serra i del *Pico Mágina* que està al davant una mica més a l'est. Un tros de carena ampla fins el *Cerro Mágina* de 2.157 mts. i després fins el també molt panoràmic, *Pico Mágina* de 2.167 mts. sota del qual hi ha un magnífic pou de neu. Just allí em trobo amb uns excursionistes d'Antequera que han pujat des de prop de Huelma que és, justament, des d'on tenia intenció de pujar jo si el senyor Enrique no m'hagués portat fins a Mata Bejid. Com que tornen a baixar per la mateixa ruta que han pujat baixo amb ells. Són bons excursionistes i molt atents. Davallem cap a *La Cueva del Milagro*, el *Puerto de Las Alegas amb vistes cap a la Serrezuela*, *Apisco Cañada de Las Cruces*, *Cortijo de Vista Alegre* i *Àrea Recreativa del Obispo* a prop de Huelma i de d'allí, amb el seu cotxe, em porten fins a Cambil. Ha estat un excursió molt bonica, interessant i esplèndida.

Ahir, anant amb el senyor Enrique al Castell de *Mata Bejid* i mirant el mapa m'he adonat que la pista senyalitzada amb marques de camí de Gran recorregut i que va pujant cap al *Cortijo de los Prados* i, tot fent algunes giragonses, arriba al *Puerto de la Mata* i baixa cap al poble de Torres per la qual cosa avui, de bon matí encara de fosc, surto de Cambil a peu, i per la carretera faig el recorregut que vaig fer ahir amb el cotxe fins a la cruïlla del castell de *Mata Bejid* entre mig d'immensos camps d'oliveres i des del castell continuo amunt per la pista a través d'alzinars i després per matolls grossos fins al *Puerto de la Mata* a 1.667

metres. Tinc el *pico Almadén* a l'esquerra encara que una mica lluny. Dubto si hi vaig o no. Em costarà almenys una horeta perquè hi ha uns tres-cents metres de desnivell, alguns sifons i distància, però decideixo anar-hi. Si arribo tard per l'autobús a Torres que em torni a Cambil m'hi quedaré a dormir i demà serà un altre dia. El recorregut és bonic i panoràmic. No trepitjo la pista de cotxes que hi puja fins gairebé a dalt on hi ha unes antenes. Tinc una molt bona panoràmica de la major part de *Sierra Mágina: Piedra Jaén, Pico Mágina, Cerro Ponce, Cerro de Las Carceles, el poble blanc de Torres. Torno al Puerto de La Mata* i començo a davallar primer entre alzines i poc després entre pins tot veient al darrera les parets de l'Almadén i de Sierra Mágina. Més avall bonics camps de cirerers florits. Una meravella!. Segueixo avall fins a la zona d'acampada lliure d'Hondacabras. Al darrera, la cara nord de Sierra Mágina amb unes bones parades. Finalment arribo al bonic poble de Torres pel qual dono un tomb abans d'agafar l'autobús que em tornarà a Cambil. És una travessa del massís de nord a sud fàcil i molt interessant.

A l'endemà, amb una bicicleta que m'ha deixat el senyor Enrique vaig cap a Huelma i Bélmez de La Moraleda, dos pobles molt bonics a llevant de Cambil. A l'endemà també amb la bicicleta, vaig fins a Arbúnel, Carchel, Carchelejo uns altres pobles interessants de més al sud de Cambil. Els dos últims dies els passo a les històriques ciutats de Úbeda, Baeza i Jaén. Tot plegat molt interessant i gràcies al Josep Maria Espinàs.

Joan Mundet Bellavista

Una interessant travessa per les muntanyes del Jbel Saghro a l'Anti Atlas del Marroc

L'Anti Atlas és una serralada situada més al sud de la del Gran Atlas la qual fa de frontera amb el desert del Sahara i està envoltada per dues grans valls presaharianes, el Draa i el Tafilalet. La millor època per anar-hi és a la primavera. És un massís de muntanyes de basalt fosc, d'estranyes i curioses formacions; poblades pels Ait Atta, encara nòmades, que es desplacen amb les seves famílies, jaimes (tendes) i ramats des de l'antiguitat. Van arribar a dominar grans territoris i, en conseqüència, a influir en la política dels primers sultans alaïtas i van arribar, fins i tot, a controlar el transit caravaner pel Tafilalet en el segle XIX. Quan els francesos van ocupar el Marroc a principis del segle XX, van ser dels grups que més es van resistir a la invasió però quan el Marroc va obtenir, definitivament,

la independència, tothom es va oblidar d'ells i, encara avui, segueixen vivint en condicions de gran pobresa i subdesenvolupament.

Des de Marrakech ens desplaçem, amb un minibús, cap al sud en direcció a la serralada de l'Atlas. La ruta és espectacular i de gran bellesa. Després de deixar enrera la planura verda de Marrakech, el relleu esdevé més accidentat. Comencem a superar l'Alt Atlas per una panoràmica carretera que s'enfila fins a port de Tichka. Paisatges d'una gran espectacularitat, petits poblets amb cases fetes de fang amb els seus terrats per assecat el gra a l'estiu, carenes nevades, boscos de sàbines... Una paradeta al coll i comencem a davallar cap a les planures desèrtiques. Davant nostre i cap al sud; les muntanyes negres i vermelles de l'Anti Atlas. Passem la ciutat de Ouarzazate la qual ha crescut desordenadament –tipus urbanisme especulatiu i degradador actual model "Comunidad Valenciana"– per continuar cap a l'espectacular oasi de Tineghir, ja molt a prop de l'inici de la nostra caminada. Deixem

la carretera principal i arribem al petit poblat de Tagdilt a 1.680 mts. i als afores del qual montem el campament per començar demà les cinc jornades de camí, a peu, per aquestes solitàries i singulars muntanyes nordafricanes.

Tagdilt (1.680 mts.) – Almou (2.280 mts.)

De bon matí arriben les mules i els mul·lers que ens han de transportar l'equipatge durant aquests dies i, tot seguit, comencen a carregar-les. Quan tot és apunt, ens posem en marxa, poc a poc anem deixant enrera les planures i els camps de cultius artesanals i comencem a pujar, en direcció a les muntanyes fins que arribem dalt d'un primer port, el *Tislit n'Ouzarzam* a 2.300 mts. aproximadament. Des del qual gaudim de bones vistes de la vall de *Boulemane de Dades*. Devallem cap al petit poblet nómada d'*Almou* i més avall, montem el campament. - etapa d'unes 6 hores de marxa-

Almou (2.280 mts.) – Bab N'Ali (1.450 mts.)

Deixem el campament i comencem a pujar el port de *Tizi n'Ouareg* a 2.450 mts. ja en bell mig del massís del *Djebel Saghro*. Les formes de les roques, els colors, les formacions de basalt així com petits poblats i cases al costat de pous i petits oasis en els quals hi viuen els *Ait Atta*, que ara, en aquesta època, comencen, amb les seves "jaimas" i els seus ramats, a deixar aquestes muntanyes per anar a buscar les fresques pastures de l'Alt Atlas on passaran l'estiu. Ja a la tarda arribem a un bellíssim indret conegut com *Bab n'Ali* (la porta d'Ali) en el qual hi fem nit. El lloc és impressionant, dos bonics obeliscs surten de la plana i semblen talment escalar cap al cel. - etapa d'unes 7 hores de marxa-

Bab n'Ali (1.450 mts.) – Tifarnine (2.180 mts.)

Aquesta etapa també és molt bonica i inter essant . Ens anem apropant ja al bell mig del *Djebel Sghro*, el camí va fent entre mig d'una mena de paisatge llunar i també per petits oasis fins que arribem a *Tinarfine*, a prop de les pastures dels nòmades. -etapa d'unes 6 hores de marxa-

Tifarnine (2.180 mts.) – Iknioun (2.044 mts.)

Aixequem el campament d'aquest lloc encantador i comencem una altra etapa espectacular Avui assolirem la màxima alçada del *Saghro*. Sempre travessant indrets singulars i bonics arribar em al port de *Tizi nTichki* a 2.300 metres. Fem una parada al coll mentre les mules enfilen , tot seguit, la devallada cap a l'altre cantó. Nosaltres pujarem fins el cim del *Djebel Amalou Mansour* de 2.712 metres, màxima cota del *Saghro*. Des del cim, amb quatre miques de neu cap a la cara nord, podem gaudir de molt bones vistes sobre l'Anti Atlas i les planes presaharianes, el massís del *Mgoun* del Gran Atlas amb molt poca neu per l'època... Després de romandre una bona estona dalt del cim, retornem al coll, baixem per on ho han fet les mules cap a l'oasi de muntanya d'*Iknioun* , el qual ja la vèiem lluny des del cim. Arribem tardet però molt contents al final d'aquesta bellíssima, interessant i espectacular travessa i acampem als afores del poble d'*Iknioun* el qual visito l'endemà, de bon matí, abans de que ens vinguin a buscar, amb el minibús, que ens ha de retornar a Marrakech. Ha estat fantàstic i ha valgut la pena!. -etapa d'unes 8 hores-

Joan Mundet Bellavista

Bibliografia consultada: Més que consultar puc dir que gairebé he copiat de: **Marruecos –Guia de trekking y excursiones** d'en Roger Mimó. Editorial: *Sua Edizioak*.. **Trekking en el Anti Atlas** de l'agència *Añosluz* que és la que muntava la travessa a la qual, el també soci Joaquim Solà i jo, ens vàrem apuntar.

Bad n'Ali (la porta d'Ali), a la serralada de l'Anti-Atlas del Marroc. Fotografia: Joan Mundet.

Expedició Vallès al Gasherbrum II

Introducció.

Durant l'expedició Vallès al Gasherbrum II, Radio 7 Vallès de Granollers va comunicar amb nosaltres en 10 ocasions via satèl·lit per tal d'estar informats de la situació de l'expedició. Aquest escrit és el resultat de repassar les converses telefòniques amb l'Elisenda Cuquet i amb el Paco Agudo. No és la transcripció literal, és el resum de les meves intervencions adaptades a la narració de l'escrit. La intenció d'aquest escrit és intentar transmetre les situacions i les emocions que vàrem viure en cada moment de les connexions, i a part en quedarà constància escrita. També vull agrair l'esforç, tan tècnic com econòmic, que va suposar fer aquestes connexions i que sense el recolzament de l'Institut Municipal de la Comunicació de l'Ajuntament de Granollers no hauria estat possible.

Dilluns 25 de juny de 2007.

Bon dia, des de Islamabad capital del Pakistan. Ara mateix, són les 12 del migdia, marxar em en autocar per la famosa Karakorum Highway en direcció a Skardu. El vol d'avió fins a Islamabad ha estat una mica pesat, motivat sobretot per les hores de vol i pel canvi d'horari. Aquesta nit hem dormit molt i en aquests moments ens sentim descansats. Hem avançat un dia sobre les previsions inicials accelerant els tràmits, i això vol dir que en principi tindrem un dia addicional al camp base. Demà a la nit arribarem a Skardu. Les previsions són que descansarem un dia per acabar de fer les últimes compres i organitzar-ho tot per iniciar el trekking fins el camp base.

Dimecres 27 de juny de 2007.

Bon dia des de Skardu, estem descansant del llarg viatge que vàrem fer ahir. El viatge des de Islamabad és d'unes 26 hores de ruta repartit en dues jornades,

nosaltres l'hem fet amb un dia i mig. El primer en 9 hores d'autocar i el segon en unes 17 hores. El viatge és molt cansat i llarg, amb la carretera molt complicada, per sort no hem tingut cap incidència remarcable, a part de les constants esllavissades de terra que s'hi produeixen al llarg del seu recorregut.

Skardu és la capital de la regió dels Baltis, és a la zona del Karakorum, de fet és el punt de partida de totes les expedicions que volen accedir-hi. És una ciutat que està situada al marge esquerra del riu Hindús.

L'organització del viatge la fem a través d'una agència comercial que en el preu que hem pagat hi entra tot: permisos, viatge, trekking i estada al camp base. Sempre estem acompanyats per algun membre de l'organització i per l'oficial d'enllaç.

De tot el nostre material hem de preparar paquets de 25 quilos, és la quantitat estipulada perquè els portadors duguin el material durant el trekking.

Demà sortirem en cotxes tot terreny cap a Skole, últim nucli poblat, on ens esperarà el llarg trekking de 7 dies fins al camp base, que si tot va bé tenim previst iniciar-lo el divendres dia 29.

L'alimentació en el trekking i al camp base va a càrrec de l'organització i sol ser menjar variat. Pel menjar d'alçada portem liofilitzats que ens aportaran les proteïnes necessàries i sobretot hem de beure molt, fet imprescindible per l'aclimatació. En quan a la farmaciola, la portem molt completa, tan per prevenir les malalties típiques d'alçada com edemes, etc., com també, per preveure qualsevol malestar per nosaltres i per tots els nostres acompanyants.

Dimecres 04 de juliol de 2007.

Bon dia des de la gelera del Baltoro. Estem per sobre dels 4.750 metres d'alçada, (per tenir una referència el Mont Blanc té una alçada de 4.808), a Shagaring, lloc on passarem la nit. És l'última etapa del trekking i demà arribarem al Camp Base. Avui és el primer dia que ha

fet bon temps, de fet fa sol, tots els altres dies plouia. Per tant, avui hem pogut veure les magnífiques vistes que tenim, el K2 de 8.668 metres i el Broad Peak de 8.047 metres. És difícil descriure les vistes que veiem, caminem per la gelera plena de pedres, amb rius d'aigua, envoltats de muntanyes molt grans, que algunes superen els 8.000 metres i les altres els 7.000 metres, pels qui ens agrada la muntanya, això és fantàstic. Fa dies que estem caminant sobre la gelera del Baltoro, per tant hi ha gel, però caminem sobre pedres, a partir del camp base ja ens trobarem la neu i el gel.

Vista del camp base. Foto: Carles Garcia

L'ambient dels expedicionaris és bo, i estem en bones condicions malgrat el llarg trekking, amb etapes d'una mitjana d'entre 6 i 8 hores diàries de marxa a peu. La moral és alta, encara que ens han comentat que de moment el cim no s'ha pujat, per què ha nevat molt, per tant hi ha molta neu i això dificulta el seu accés.

Babiloni ha abandonat el grup, ha tornat a Barcelona per problemes respiratoris, sabem que es troba bé, però no ha pogut seguir.

Demà tenim 3 hores per arribar al camp base, hi ha unes 200 persones distribuïdes en diferents expedicions. Després d'escollir el nostre lloc d'acampada, haur em de començar a muntar el camp amb les tendes individuals per dormir, la cuina i la tenda menjador, etc.

Les comunicacions funcionen correctament amb el telèfon via satèl·lit, encara que aquest dies no hem pogut fer-ho.

Dimecres 11 de juliol de 2007.

Bon dia des del camp base, estem descansant. L'alçada que estem està aproximadament sobre els 5.000 metres. Hem instal·lat el camp I, que està al voltant dels 6.000 metres, ja hi hem dormit una nit. Això vol dir que la nostra aclimatació va millorant. Després vàrem decidir baixar al camp base per recuperar forces.

La dificultat per arribar al camp I està en la gelera que hem de travessar, és molt complicada, ens costa molt esforç pujar-la, pel desnivell i per la distància, a més anem molt carregats. Tardem unes 8 hores. Cada dia que hi passem és diferent, s'obren i tanquen esquerdes, cauen cerets, està en constant moviment, és com si estigués viva, evidentment això ens complica molt la pujada al camp I.

El nostre proper objectiu és instal·lar el camp II, pensem que serà dintre de 4-5 dies, ja que en les properes hores està previst l'arribada de mal temps.

Estem bé, tenim els símptomes normals de l'alçada en què ens trobem: mal de caps, dificultat en la respiració, etc. Per això baixem sempre que podem al camp base per menjar millor i descansar.

Sabem que el Carles Babiloni ha arribat en bon estat a Barcelona, des d'aquí volem donar-li molts ànims.

Divendres 13 de juliol de 2007.

Bon dia, estem al camp base, està nevant i estem avorrits esperant el canvi de temps. Les previsions són que aquest mal temps durarà 2 o 3 dies més i el diumenge o dilluns ja podem pujar al camp I, depenent de les condicions de la neu, per després poder anar a instal·lar el camp II. Des de la última conversa del dimecres 11, no ens hem pogut moure del camp base.

*Expedicionaris al camp base; al fons la piràmide del G II
Fotografia: Marçal Rocías*

Fins ara anàvem avançats sobre les previsions inicials per l'acimatació i l'atac al cim, però amb aquest mal temps, que ens ha fet quedar més dies dels previstos al camp base, hem tornat a les previsions inicials, per tant encara tenim temps per fer l'atac al cim.

Al camp base hi ha expedicions del tot el món, aquests dies fa que ens trobem tots. De moment el cim segueix resistint-se, cap expedició l'ha assolit degut a la gran quantitat de neu que s'hi troba. Hi ha una expedició Txeca que ha pogut instal·lar el camp III. En canvi el G I de 8,35 metres, que està al costat, sí que s'ha pogut pujar, sembla que hi ha menys neu.

El Jordi Sauri torna a Barcelona. El dia 9 de juliol, quan vàrem pujar per segona vegada al camp I per passar-hi la nit, sobre les 5 de la tarda, passant per un pont de neu d'una esquerra bastant gran, va caure a dins, entre uns 10 i 15 metres de profunditat. Es va trencat el pont de neu, de fet no hi havia senyals de perill perquè primer va passar el Marçal i després jo. Vàrem trigar dues hores en treure'l, va sortir amb símptomes d'hipotèrmia bastant accentuada, que ens vàrem encarregar de solucionar el més aviat possible dormint allà mateix, muntant la tenda i posant-lo a dins del sac de plomes. Es va trencar dos dits de la mà esquerra. Tot plegat va ser molt esgotador i al dia següent el vàrem baixar al camp base una vegada es va recuperar de la hipotèrmia. Ens alegra molt que ja arribi a Barcelona en bon estat.

Dimecres 18 de juliol de 2007.

Bon dia des del camp I. Estem dues persones aquí, el Marçal i jo mateix a 6000 metres i dues persones al camp base, la Sara i la Mireia descansant. Fa un dia de sol, i estem mirant de decidir que fem a partir d'ara, si demà pugem al camp II o baixem al camp base. Ens trobem bé, una mica cansats perquè això esgota molt, però amb ànims. Ara per ara, seguir amunt està complicat perquè ha nevat molt i per tant la muntanya està molt carregada de neu. De fet hi ha hagut un gran allau que s'ha iniciat per sobre del camp II, ens ha semblat que ha atrapat a gent, però en aquests

segueix

moments no ho podem confirmar del tot segur. És molt perillós continuar amunt.

La situació actual fa que el pla de treball sigui molt prudent, el més segur és que baixem al camp base una altre vegada, no veiem segur continuar amunt fins que no s'estabilitzi la neu. Al camp base decidirem que fem i que no fem, la veritat és que està molt perillós, la muntanya seguirà sempre aquí i nosaltres podem tornar sempre que vulguem, ens ho hem d'acabar de pensar bé que és el que farem.

Al camp I hi ha molts nervis, per una banda hi ha la gent que ha pujat al camp II perquè se li estava acabant els dies, tot i que la muntanya està molt carregada de neu, i per altre banda hi ha els que ens hem quedat expectants per veure que passa. De moment no podem fer res perquè hi ha poques notícies sobre l'allau.

Divendres 20 de juliol de 2007.

Bon dia des del camp base. El dimecres quan vàrem parlar va acabar de passar l'allau que es va produir per sobre del camp II, el resultat és que va haver-hi una persona morta, una persona desapareguda i una persona ferida de gravetat. Degut al gran perill que comportava seguir amunt, concretament des del camp II al camp III, vàrem decidir finalment agafar tot el material i baixar al camp base, cosa que vàrem fer ahir. Evidentment hem decidit abandonar l'expedició. No val la pena exposar la vida. La majoria d'expedicions han pres la mateixa decisió, solament es quedaran al camp base les expedicions que acaben el permís a finals d'agost, per tant tenen més temps per si hi ha canvis a la muntanya i la neu s'aposen. Avui estem organitzant tot per demà iniciar el trekking de tornada. Tots estem perfectament bé de salut, estem tristos perquè no hem pogut seguir, però la muntanya dicta la seva llei. Tenim previst començar el trekking demà, durarà 4 dies, de pujada el vàrem fer en 7 dies. Sobre el dia 25 arribarem a Skardu, d'on agafarem un vol d'avió el dia 26 o 27 o 28 fins a Islamabad, el 29 de juliol és el dia que hem demanat per la tornada a Barcelona.

Dilluns 23 de juliol de 2007.

Bon dia des de la gelera del Baltoro. Estem a la tercera etapa del trekking. Estem a punt d'arribar al lloc on dormirem. Fa molt mal temps, plou i fa molt vent. Demà al matí arribarem a Skole, per després desplaçar-nos fins a Skardu en tot terrenys.

D'ànims estem bé. El fet de no pujar el cim pot influir en l'estat anímic del grup, però la baixada és la mateixa, tant si s'ha pogut pujar el cim com sinó. El que ens motiva ara és poder arribar quan abans millor a casa, i poder veure la família i els amics, això ens dóna força per acabar aquest llarguissim trekking, ja falta poc. Els companys estan molt bé, van més avançats, jo he buscat una roca per intentar resguardar-me de la pluja, i a més tinc problemes de nafres als peus, que em fan anar més lent. Confirmen que al camp base ha quedat molt poca gent, pràcticament tothom ha marxat degut a les adverses condicions. El proper dimecres dia 25 ja us podrem concretar les dades de la tornada.

Dimecres 25 de juliol de 2007.

Bon dia des de Skardu. Vàrem arribar ahir a la tarda i demà si tot va bé, anirem a Islamabad amb avió. Dic, si tot va bé, perquè aquest avió surt depenent de les condicions meteorològiques, i molts dies no surt. Si fa mal temps haurem d'anar amb autocar com el viatge d'anada.

En aquest moments ens troben al carrer principal de Skardu, on hi ha tot tipus de comerços, estem buscant un lloc on dinar.

Tenim ganes d'arribar a casa. De fet ja comencem a trobar-nos amb les comoditats habituals, com per exemple un llit amb matalàs, una dutxa, etc. coses que trobes a faltar quan no les tens.

La tornada serà el dia 29, però no us podem informar de l'hora.

Divendres 27 de juliol de 2007.

Bon dia des de la Karakorum Highway. El vol de tornada es va anular a les 11 del matí d'ahir dia 26 pel fort vent, i ja ens veus tot seguit agafar l'autocar per iniciar el viatge de tornada a Islamabad per carretera. Són 2 dies

de viatge i ahir vàrem fer nit a la població de Chilas després de 8 hores de trajecte. Ara ens trobem en plena ruta.

Confirmen que l'arribada serà el dia 29 a les 17,35 hores, avió procedent de Londres.

Volem agrair el seguiment que s'ha fet de l'expedició, saben que ha creat moltes expectatives a Granollers. També volem agrair a tots els que han col·laborat d'una manera o d'una altra amb nosaltres, sense ells no hauria estat possible realitzar aquest somni.

Moltes gràcies a tots.

Carles Garcia

Pujada al camp I

Des del Centenari de l'escoltisme mundial

Robert Stephenson Smyth Baden-Powell (Anglaterra, 1857 - Kenya, 1941), anomenat popularment BP, fou el fundador de l'Organització Mundial del Moviment Escolta. Nat en una llar nombrosa, son pare era sacerdot anglicà i sa mare, filla d'almirall, néta d'un important explorador i colonitzador a l'Amèrica del Nord. De noi BP ja era dinàmic, sovint es mostrava de molt bon humor i es lliurava de ple a diverses aventures a l'aire lliure: gaudir del bosc, amagar-s'hi, observar, caçar, cuinar, navegar. Moltes d'elles viscudes amb els seus germans, sobretot durant les vacances car havien de treballar la resta de l'any per a sostenir la família. Home de personalitat brillant i polifacètica, s'allistà aviat a l'exèrcit i es convertí en un magnífic militar. S'especialitzà en l'exercici i organització de l'exploració preventiva consistent a adoptar tota mena de disfresses, camuflar-se, moure's en silenci, guaitar sense ser descobert - àdhuc a la nit -, memoritzar el màxim de detalls de l'adversari i amagar la informació recollida. Es distingí en tasques d'espionatge a Europa, així com en moltes campanyes i expedicions colonials a l'Àsia i a l'Àfrica en què l'exèrcit britànic reprimia països que maldaven per llur llibertat car el colonialisme europeu començava a finir. El 1899, en els moments més desesperats del llarg i feixuc setge de Mafeking atacada en nombre molt superior pels boers, descendents de colons holandesos a Sudàfrica, confià determinats serveis a nois civils que col·laborar en eficaçment en la defensa d'aquesta ciutat estratègica fins a l'arribada de reforços. L'èxit fou tan gran que esdevingué famós al Regne Unit i ascendí a general.

Baden-Powell

Amb aquesta experiència d'encomanar responsabilitats concretes als joves, en BP madurava el que seria l'escoltisme basant-se també amb tècniques exercides i ensenyades per ell en plena naturalesa i amb certs continguts presos d'altres organitzacions juvenils anteriors. Sobretot els de l'*American Woodcraft for Boys*, de l'educador Ernest Thompson Seton, que seguia el corrent de l'escola nova o activa promovent petits grups no competitius de xicots autogovernats mitjançant un esperit naturista amb jocs i ritus inspirats en les tradicions de les nacions pellerogues; i de l'associació *Boy's Brigade* de William A. Smith aprofità el seu intens patriotisme i l'exigència d'un envigoriment de la societat. Conservador però obert a iniciatives com aquestes, bon organitzador, sensible i preocupat pel període crític que estava patint el seu país en qüestions sanitàries, econòmico-laborals, polítiques i educatives, en BP anava configurant la idea d'aplicar un mètode pedagògic que ajudés a regenerar-lo moralment, patriòticament, que fos en definitiva una escola de civisme i desenvolupament de la personalitat al marge de les aules. I així, el 1907 - cinquanta anys després que sorgís l'*Alpine Club*, el primer centre excursionista d'Anglaterra - s'endugué vint minyons de 12 a 15 anys, de diverses classes socials, a l'illa de Brownsea a fi que visquessin lluny del mon urbà, en un campament organitzat en quatre patrulles.

El 1908 - just quan faltaven vint anys per aparèixer l'*Agrupació Excursionista de Granollers del Vallès* i mig segle abans que s'establissin el primer agrupament escolta i les primeres colònies parroquials de la ciutat - Baden-Powell publicava *Scouting for Boys*, "Escoltisme per a nois", obra amb què l'eclosió del moviment fou tan extraordinària en quantitat i extensió

Mn. Antoni Batlle i Josep-Maria Batista i Roca

al Regne Unit i a l'estranger que va decidir abocar-s'hi de ple. Així, el 1910 crea el moviment de les "Noies Guies", la cap mundial de les quals serà temps a venir la seva esposa lady Olave St. Clair Soames, a qui coneixerà dos anys després, amb qui tindrà tres fills. I en veure que faria més bon servei formant bons ciutadans que no pas bons soldats, renuncia a les armes a fi de dedicar-se sols a l'educació. El 1916 institueix per a nens de 8 a 11 anys la rama dels "Llobatons", ambientada en "El Llibre de la Selva" de Rudyard Kipling i publica "El Manual del Llobatón". Poc després instaura la branca dels "Rovers" per a formar xicots de més de quinze anys i per això escriu "Roverisme vers l'èxit". L'escoltisme es va estenent més i més, i quan al món hi ha un milió de persones afiliades al moviment el govern britànic li atorga el títol de *Lord of Gilwell*. Des del començ i a nivell mundial, imperen en cada una d'aquestes tres branques els manaments de servei, cavaller ositat, germanor, disciplina i revisió, cerimònies d'iniciació i etapes d'aprenentatges progressius en què cal superar determinades proves per a la formació personal. Hi figuren, arreu, la flor de lis amb tres pètals blancs que simbolitzen netedat de cos, de ment i recerca del bon camí; el lema "Be Prepared", Sempre a punt; l'uniforme - amb distintius, divises i escuts com a reconeixement de les condicions i dels avenços individuals -, signe de supressió de les barreres socioeconòmiques per tal de promoure la fraternitat universal; així com la Promesa, per la qual l'aspirant a ésser escolta es compromet a servir Déu i la Pàtria, ajudar tothora l'altra gent i obeir la Llei de l'escoltisme que consta de deu punts d'espiritualitat i ciutadania.

Al nostre Principat l'excursionisme apareixia el darrer quart del segle XIX influït per la Renaixença, amb un cert deix de romanticisme, amb un profund sentiment catalanista, un desig de contemplar la natura, un clar afany científicocultural de caire històric sobretot i de defensa del patrimoni nacional. Aspectes que, sense desaparèixer, deixaran pas cada cop més a un increment i una diversificació de l'esport i a un interès per qüestions formatives i laborals. Enfront d'un món modern, industrialitzat, canviant i cada cop més complex, calia conèixer la realitat catalana des de les ciutats vers la ruralia a fi d'assolir-hi una regeneració cívica, necessitat que també constatava en BP al seu país. Això no implicava l'obligació de seguir cap consigna política o compromís partidista per part dels centres excursionistes, per bé que l'esperit i les idees patriòtiques hi pervivien d'una manera indiscutible - de vegades manifestades grupalment -, sobretot a nivell individual ja que molts afiliats eren activistes polítics. Això, d'entre d'altres avantatges, feia generalment possible una extensa unió sense uniformitat que aplegava persones de diferents edats, de distints orígens i capes socials i de professions diverses, permetent així desplegar projectes comuns d'esplai, de recuperació col·lectiva i de formació. Semblantment ocorria a l'escoltisme on també es tenia fe en la revitalització física i moral de la comunitat, en una evolució social positiva.

Des de l'entrada del moviment d'en BP a casa nostra es produïren bescanvis o relacions beneficioses entre excursionistes i escoltes, que s'expliquen pels seus elements comuns i perquè hi havia persones amb

Col·lecció Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

doble afiliació. El primer grup escolta el formà el 1911 en Ramon Soler i Lluch, obrer manual i cofundador de l'Associació Excursionista Avant, qui junt amb un altre grup menat també per una agrupació similar s'integraria prompte als *Exploradores de España*, d'organització i mentalitat centralista, ço que féu que decaiguessin progressivament. De fet, les institucions excursionistes van ser aixoplucs de l'escoltisme en temps difícils políticament o pedreres d'on anirien sorgint pedagogs ben vocacionals com en Francesc Pujol i Algueró, atret per recomanacions psicològiques del suís Pestalozzi. D'entre ells, el més patriòtic, pragmàtic i transcendent fou l'historiador i etnòleg Josep M. Batista i Roca del Centre Excursionista de Catalunya, que a tot arreu convidava a forjar el caràcter dels vailets per a fer emergir **“un home nou”**, qui el 1927 constituïa la Germanor de Minyons de Muntanya - seccions infantils d'agrupaments excursionistes - paral·lelament a la Germanor de Guies Excursionistes. El filòsof i teòleg mossèn Antoni Batlle i Mestre, que creia necessari **“educar en el sentit del gust per les responsabilitats”**, s'hi adherí de seguida amb cos i ànima per a infonde-hi una praxi catòlica progressista, exigent i nacional que, a més, recolzava en col·legis de renovació pedagògica de l'escola nova amb voluntat catalanitzadora. Molt més ençà, es fa palès com l'aportació humana de l'excursionisme al moviment escolta apareix en diverses localitats. Així, les famílies Bellavista-Illa, Castellsagué-Piqué i Sala-Maltas, si més no, afiliades a l'Agrupació Excursionista de Granollers, han nodrit de caps durant 50 anys l'Agrupament Escolta de Sant Esteve de la ciutat. I ho han fet seguint el fervent missatge d'en BP que encara regeix com a vincle entre entitats com aquestes: **“Fer caminades i descobrir nous indrets és sempre una gran aventura. Us enfortirà i endurirà de tal manera que tant us serà que faci vent com que plougui, que faci calor o fred. Ho acceptareu tot tal com vingui, amb aquella confiança que us permet d'afrontar qualsevol dificultat amb un somriure als llavis, convençuts que a la darrera vencereu [...] Mentre viviu en aquest món, esforceu-vos a fer alguna cosa que perduri quan vosaltres ja no hi sereu. Està bé de ser bo, però encara és millor de fer el bé”**.

Salvador Estany i Bassa

Excap a l'Agrupament Escolta St. Esteve i doctor en ciències de l'educació.

Col·lecció Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

BIBLIOGRAFIA

AAVV. Albert Manent i Genís Samper, curadors (1992). **Mossèn Antoni Batlle. Miscel·lània d'homenatge**. 1ª edició. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona.

Baden-Powell, Robert. **Escultismo para muchachos**. Versió del seu llibre Scouting for Boys de 1908, traduït i adaptat al castellà per la Hermandad Mundial (1953), 3ª edició. Asociación de Scouts de México. “Editorial Escultismo”. México, D.F.

Roma i Casanova (1996). **Història social de l'excursionisme català** (Dels orígens a 1936). Edit. Oikos-Tau. Vilassar de Mar.

Balcells, Albert / Samper, Genís (1993). **L'escoltisme català (1911-1978)**. Editorial Barcanova, Barcelona.

Estany i Bassa, Salvador / Pou i Monclús, Maribel (2006). **Semblança de Joan Castellsagué i Planas, i de Trini Piqué i Estruch**, en el lliurament de la Placa d'Honor de l'Agrupació Excursionista de Granollers. Inèdita. Seu de l'entitat.

Samper i Tiedu, Genís (1987). **La Joventut fa Catalunya. 1900-1985**. Aproximació a la història de les associacions de joves. Generalitat de Catalunya. Departament de la Presidència. Direcció General de la Joventut. Barcelona.

Sánchez i Mata, Francesc / Roma i Casanovas, Francesc (2003). **L'Agrupació Excursionista de Granollers (1928-2003)**. Àrea de Cultura i Joventut de l'Ajuntament de Granollers del Vallès.

L'Institut d'Estudis Catalans ha fet cents anys.

És una bona notícia, sens dubte. Cent anys de vida d'una institució, resulten gratificants. Si són estudis, resulta interessant i si són catalans resulta gairebé una heroïcitat. Si tenim en compte les vicissituds i els pals a la roda que s'han

posat perquè no reeixís el catalanisme en cap de les seves formes, ni cultural, ni polític.

El 18 de juny de l'any 1907 la diputació de Barcelona amb Enric Prat de la Riba al capdavant que en aquell moment va afirmar: *"tot, absolutament tot, està per fer"*; es va aprovar un acord fundacional d'una entitat de nivell científic i intel·lectual propi. Era un signe i un gest de la voluntat d'un país que es rellegia a si mateix i es volia recuperar, des del coneixement de la pròpia història i des del vessant científic i aporpar-se a la modernitat que el Segle XX imposava, avalats per la Revolució Industrial, reeixida a Catalunya, i del Modernisme. Coincidien capital, bellesa i bon gust. Coincidien també tradició i modernitat. Catalunya es volia preparar per a l'entrada d'un nou segle amb els coneixements i la memòria desperts. Però no es podia fer sense l'estructura que dóna el pensament científic aplicat a les lletres i a les ciències.

Resulta un gest bell i intel·ligent, propi del catalanisme naixent i de la consciència de ser i de fer un país nou

i modern, sobre les bases dels fons dels arxius, dels autors clàssics; només coneixent la tradició a fons es consolidaria aquest nou Institut que naixia amb la frescor que domina la voluntat.

En aquell moment i, com a precedent científic, ens podríem remuntar a l'any anterior en què es va celebrar amb èxit el Primer Congrés de la Llengua Catalana a Barcelona que havia donat a conèixer una nova manera de fer en els estudis lingüístics europeus. Per tant amb aquest nou institut, Barcelona i per extensió Catalunya, es volia apuntar al nou corrent de pensament modern sobre la cultura, la renovació de la llengua i la seva depuració d'arcaïsmes.

Tot plegat ens porta avui a recordar el seu centenari, coneixent les vexacions que quasi durant mig segle ha patit la llengua i la cultura catalana, però ens tomem a trobar a punt per entendre la nova societat, avui en dia globalitzada, diversa i en alguns punts difusa, que ha d'impulsar una nova mirada sobre la catalanitat. El valor de la tradició que consolida el coneixement d'un país. Avui dia, a principis del segle XXI, l'Institut es troba amb nous reptes: interpretar la nova societat que neix d'aquest gresol de persones i cultures que avui dia conviu amb la cultura catalana i recuperar la frescor, el bon saber fer, la naturalitat que ha d'emergir un altre cop per ressaltar la personalitat del nostre petit país, que batega amb una força immensa.

Rosa Serra

Crònica del 31è Aplec Excursionista dels Països Catalans

Prats de Molló.
Foto: Josep Castells

"L'aplec des marcheurs à l'assaut des hautes cimes" amb aquest títol fastuós trobàvem la crònica de l'Aplec Excursionista dels Països Catalans a les pàgines de l'Indépendant l'edició del diumenge 4 novembre de 2007. Sort que el subtítol que hi havia a continuació ja era més aclaridor: "Prats de Molló - La Preste. La citadelle du haut. Vallespir accueille depuis jeudi, le 31è Aplec Excursionista des Països Catalans. Près de 800 marcheurs des deux Catalognes participent à ce rassemblement. Emboîtons leur le pas " i també la crònica de les activitats que l'acompanyava.

Efectivament els passats dies 1 a 4 de novembre tingué lloc el 31è Aplec Excursionista dels Països Catalans a Prats de Molló – La Presta comarca de l'Alt Vallespir.

El dijous 1 de novembre ja al matí a mesura que anaven arribant d'arreu els excursionistes començava a veure's l'ambient festiu pels carrers de la vila. La convivència i l'acolliment als nou vinguts fou excel·lent. A primera hora de la tarda hi havia programada una visita guiada per la vila de Prats de Molló a càrrec d'Alain Ayats i ja es posà en evidència la tònica del que serien bona

Al fons, el pic del Costabona. Foto: Josep Castells

part dels actes de l'Aplec. Un èxit rotund de participació que superava totes les previsions. També el bon temps a diferència de l'anterior Aplec es va sumar a l'èxit de la trobada. A les 5 de la tarda a l'acte d'obertura oficial de l'Aplec va intervenir la diputada Jacqueline Irlès, el batlle de Prats de Molló i el conseller de l'Alt Vallespir Bernard Rémedi així com el president de l'entitat organitzadora el club excursionista "Delit Tenim" senyor Josep Dunyach que donà la benvinguda als excursionistes d'arreu fent una crida a la participació en els actes del XXXIè Aplec Excursionista i a descobrir l'Alt Vallespir als peus del majestuós Costabona.

Com sempre el programa era ple d'activitats: excursions, visites, concerts, conferències, exposicions, que omplien l'agenda de cadascun dels dies fins al punt que calia portar-lo a sobre especialment als vespres, tant per saber de què aniria la xerrada com a on seria dels diversos llocs possibles. Vàrem escoltar les intervencions de Gentil Puig, Alain Ayats, Miquela Valls, Joan Pere Verges, Joan Becat, Ramon Sala i Joan Peytavi, tots ells parlant de diversos aspectes culturals de la Catalunya Nord.

Molt interessant i emotiva l'exposició sobre la Guerra d'Espanya i l'Exili presentada per Ramon Gual amb material divers aplegat per la seva família tot a l'entorn de la passada guerra i que poguérem visitar durant els dies de l'Aplec. Igualment variada fou l'oferta d'excursions.

A nostra Sra. Del Coral, bonica excursió que partint de Prats i seguint una senda enmig de faig i castanyers en direcció a Coll d'Ares ens portà fins a la carena on hi ha el santuari. Disposa d'hostatgeria i és lloc d'Aplec tradicional per Pasqua Granada. El paratge és singular i de gran bellesa, situat sobre un promontori voltat de muntanyes. S'hi venera la Mare de Déu del Coral. La llegenda diu que la verge es transformava en Coloma quan un pelegrí es perdia i el guiava cap al Santuari. Férem el retorn pel camí de la Retirada, el mateix per on marxaren camí de l'exili milers de republicans l'any 1939. Al coll d'Ares hi ha una estela commemorativa que recorda aquest fet.

També pujàrem al coll de Siern per seguir la carena frontera que divideix el país des del Tractat dels Pirineus (1659). Sortint de l'aparcament del balneari de la Preste, travessant una fageda ombrívola, rere la bandera d'Antoni Glory anàrem pujant fins la carena, vistes espectaculars del Costabona. Allà trobem les fites frontereres de pedra posades el 1870. En aquest punt hi ha la fita 514. Les vistes són esplèndides: el massís del Canigó, Costabona i les valls de l'Alt Vallespir i de Camprodon, a la llunyania Montseny i Montserrat.

En el camí de retorn a Prats de Molló, visitàrem la Torre de Mir, és una torre de senyals mencionada per primer cop el segle XIV. Construïda en un lloc estratègic durant el regnat de Jaume II i formava part d'un complex i extens sistema de defensa i observació.

Durant l'Aplec es varen altres excursions al Costabona i a la serra de Vernet i coll de Cavanelles. L'excursió al pic de Costabona va ser esplendïdament guiada pel Toni Glory. Es va sortir del Xalet de Les Conques i través, primer de bosc i després per Prats d'alta muntanya i les Esquerdes de Rojar, vàrem assolir el cim del Costabona per, després d'una bona parada a dalt gaudint de la dilatadíssima panoràmica que s'alvira des del cim, continuar cap el coll de Pal, tornar a endiosar-mos al bosc, i deballar cap a la cabana del Tec, La Gabadella, La Barragana, El dia ha estat radiant i acolorit pels colors de la tardor.

La excursió per la serra de Vernet va ser guiada pel Grup excursionista de Prats i ens va dur, a través dels espesos boscos amb tons de tar dor, per Prats de Molló, Castell de la Guàrdia, coll de Cabanelles, coll de la Camella, coll de Serra Verda, Sant Guillem de Combret, can Reinal, coll de Cabanelles, Fort de la Guàrdia, Prats de Mollo.

Finalment visitàrem el Fort de la Guàrdia. Al nord, damunt mateix del nucli urbà. Construït el segle XVII

al paratge on hi havia la torre de la Guàrdia, fou obra de l'enginyer francès Vauban. Bastit a partir de la nova situació fronterera sorgida del Tractat dels Pirineus.

Un dels aspectes més remarcables d'aquest aplec, fou la gran participació que va haver-hi en els diversos actes. Més de 60 entitats, amb 640 inscripcions. També cal destacar la presència d'una delegació del Centre Excursionista de l'Alguer, que vingueren per primera vegada. Diversos excursionistes d'Occitània a més dels participants de la resta dels Països Catalans.

A l'assemblea de representants d'entitat, a més de valorar molt positivament l'organització de l'Aplec, s'acceptà la candidatura del Club Muntanyenc de Mollet per organitzar el proper aplec l'any 2008 i fer-ho a Montserrat.

Celebrem aquesta iniciativa que permetrà assegurar la continuïtat dels Aplecs Excursionistes dels Països Catalans. Continuïtat que va quedar plasmada en l'acte de cloenda amb el gest simbòlic del traspàs de la senyera als amics del Club Muntanyenc de Mollet.

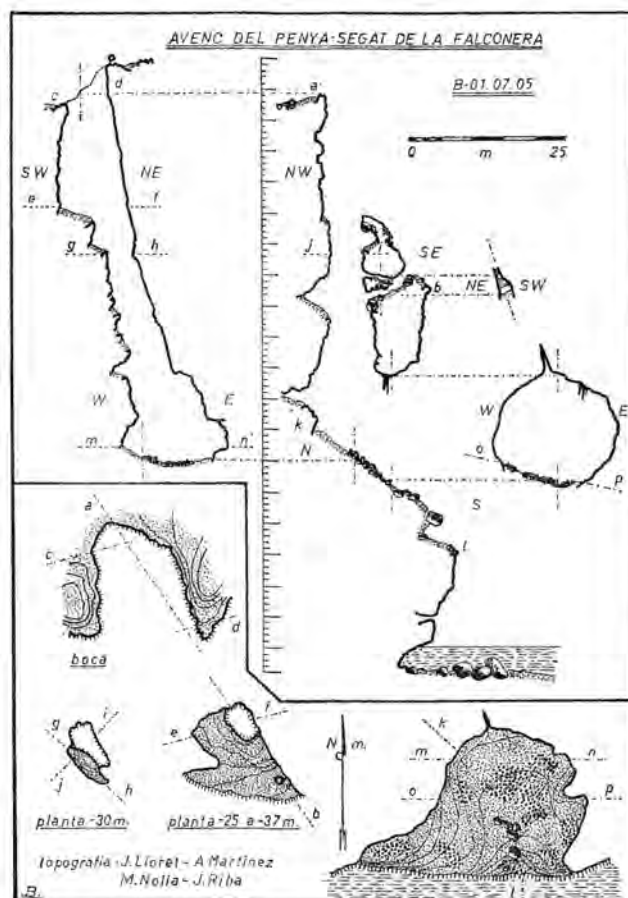
L'avenc del Penya-segat de la Falconera

Aquesta cavitat està situada en el Turó de la Falconera (Costes de Garraf), just arran de l'espadat que s'aboca directament al mar i la seva exploració ofereix alguna cosa diferent, alguna cosa que no podem trobar a cap altre avenc del nostre país i que li dona sens dubte un interès afegit.

Per accedir a la seva boca haurem de rapelar uns 20 metres per l'exterior, i arribar a un replà penjat, poblat de matolls i margallons, on s'obre el veritable accés a la cavitat. Aquí comença un pou amb certa inclinació de 35 metres de profunditat i que té un parell de petits replans, on cal reinstal·lar la corda per tal d'evitar el seu fregament contra algun sortint de la paret. La base d'aquesta vertical, amb una forta inclinació vers el sud, ens porta a una gran portalada de 20 x 30 mts., oberta a 15 mts. sobre el nivell del mar, pel retrocés del penya-segat a causa de l'erosió marina, des de on podem contemplar el mar i els embats de les ones als nostres peus.

La claror que entra per la boca del pou i sobre tot per la gran portalada, permeten una perfecta visualització de la morfologia de la cavitat i l'observació de tots els seus detalls i fan del tot innecessària en aquesta exploració, l'utilització del llum frontal que és del tot imprescindible en qualsevol altre cavitat.

Antoni Rocías

Excursió a “Las Lagunas del Picacho de San Carlos”, República de Panamá

Fa ja ven bé un parell d'anys que havia escoltat als meus amics Rovers del Grupo Scout 55, explicar històries força temptadores per anar a pujar a les llacunes del “Picacho de San Carlos”, de fet en un dels campaments que havia anat com Scout havíem arribat fins el poble “aledaño” (Sorà) i ens havíem plantejat arribar fins a les llacunes que tant esmentaven els pobladors. Decidim doncs, el meu amic Eduardo Santamaría i jo intentar aquesta excursió amb la finalitat de mantenir la nostra adicció a les caminades improvisades.

Erem a migdia del dia 24 de juliol del 1997, quan agafàvem l'autobús que ens portaria a tal destí. Amb poc equipatge, aigua i atuells bàsics de cuina, la brúixola i el mapa, decidim aventurar-nos a anar a la terminal d'autobusos que viatgen cap a l'interior del país (és a dir a les províncies de l'oest de Panamá ubicada passant el pont de les Amèriques). El bus de ruta Chame-San Carlos passaria exactament per l'església de Sorà i, en front d'aquesta i proper a un solar i a un supermercat, trobaríem el camí que ens portaria a les muntanyes de Sorà, i una vegada allà, aniríem a cercar el sender del “Picacho de San Carlos”.

Vàrem trigar almenys dues hores i quaranta cinc minuts per fer el viatge, arribem a la parada i comencem a caminar. Aquest camí comença amb pujades que no s'acaben mai, la qual cosa obliga al descans cada certa estoneta. Per la ruta cap al poble, molts camioners fan el transport gratuït, així doncs caminem un parell de minuts i quan passa un carregador de ramat “vuit”, li demanem que ens porti fins al poble. Amb les botes plenes de fems de vaca, decidim fer un petit descans per esperar els trams més forts de la caminada. Fem uns vint minuts en aquest camió i arribem al poble. Sorà, és un poble petit que presenta una carretera principal i a prop de la mateixa hi trobem l'escola i l'església. El lloc és fresc amb temperatures d'almenys 28 graus Celsius, les cases són petites i engalanades amb flors d'alçada pel seu clima i també molts pins per protegir-se del vent fort que ve de la vall. La gent és amable i molt enraonadora com la majoria dels pobles panamenys.

Després de descansar una estoneta i revisar el mapa, busquem la ruta que més ràpidament ens conduirà al “Picacho” i parlem amb alguns pagesos, els quals ens orienten sobre quins camins cal prendre. Ens van explicar que el camí pel qual anàvem a ficar-nos es bifurcaria varies vegades i que es convertiria en un petit corriol d'almenys un peu d'amplada per la qual cosa desorientar-nos seria molt fàcil.

Després de jugar un parell de taules de billar amb aquestes persones i de prendre algunes begudes amb ells, decidim ja a les 4:30 de la tarda, començar a caminar cap el “Picacho”. La brisa comença a pujar per les parets de les muntanyes que envolten l'indret i poc a poc es comencen a veure pins i plantes que s'han plantat en aquesta zona per evitar l'erosió i per adornar les finques. Aquest poble té molt interès en recordar a les persones que el visiten, que les famoses granotes daurades realment viuen en aquest sector del país i no pertanyen a altres regions. La granota daurada (*Atelopus Seteki*) és un dels anfibis més amenaçats d'extingir-se a Panamá per la venda il·legal. Tant aquesta granota gruga com la verdinegra (*Dendrobates auratus*) van ser utilitzades pels indígenes panamenys per defensar-se de la colonització espanyola. Com que aquestes granotes de colors tenen verí a la seva pell enmetzinaven les fletxes d'atac i cacera amb aquest verí. Abundant és la fauna i flora que en aquestes alçades es pot veure encara a Panamá i que fan el camí més agradable. Quan portem una hora i mitja caminant pels senders i corriols que ens han indicat, arribem a una cruïlla i a un camí que estava en construcció, més endavant trobem uns “ranchos” i un riu d'aigua potable en el qual aprofitem per omplir les cantimplors que ja portem buides. L'aigua d'aquestes zones de Panamá és força bona i amb seguretat, es pot beure, a diferència de l'aigua poc fiable de les províncies de l'Est com Darién i la comarca de San Blas.

En el camí vàrem ser testimonis de l'agilitat d'un gos per complir amb el seu amo, un caçador que portava, almenys, tres “armadillos” caçats tots tres pel seu ca. El senyor ens va parlar dels camins per arribar al “Picacho” i ens adverteix que cal anar a “paso seguro”, perquè el sol ja va de baixa i aviat es farà fosc del tot. Decidim aleshores caminar una mica més i arribar fins a un indret segur, on poder muntar la tenda. Almenys dues hores més de camí sobre muntanya dedicada a la ramaderia i un parell de corriols que ens endinsen al bosc muntanyós fins que finalment trobem una gran taca blanca a la part d'abaix.

Ho havíem aconseguit, havíem arribat a la falda del "Picacho" i estàvem en vista lateral a la llacuna de "San Carlos". Pensem que és millor arribar fins abaix i dormir tranquils en un lloc pla i així ho fem. Amb les llinter nes preparades comencem a devallar en el bell mig de la fosca selva. Petjades d'animals, sorolls estrepitosos, així com els cants de les aus nocturnes que es podien sentir, però l'ànim de veure el llac de "San Carlos" no ens deixa un minut per pensar en altra cosa que arribar a l'indret i contemplar-lo. Potser de dia i amb tranquil·litat hauria sigut diferent, però l'imatge del famós llac de "San Carlos" vist des de dalt en la total foscor demostrava un impactant retrobament. Arribem a l'indret i decidim instal·lar la tenda i col·locar un foc de pedres per, com a mínim, escalfar-nos amb una sopa i menjar quelcom.

A l'endemà al matí bo i despertant-nos anem observant la gran paret de la qual tant ens havien parlat, un cimadal amb una altra bona via d'escalada per obrir, de, com a mínim, 150 metres d'altura i a la seva base un petit llac d'almenys 100 metres de diàmetre. L'indret havia estat equipat anteriorment amb una caseta de la "Autoridad Nacional del Ambiente" però estava en total abandonament i en gran part saquejada. A dalt de la muntanya sobrevolaven alguns falcons "tijer etas" (*Eleanoides forficatus*), rapinyaires de mida mitjana que tenen la cua en forma de tisora i que presenten un plomatge blau marí en la seva part superior i blanc en la seva part inferior. Amb el seu xiulet territorial i amb el seu comportament recelós vàrem adonar-nos que estaven fent el niu a la part més alta del cim, almenys uns dotze falcons, el quals normalment només passaven per Panamà com part de la seva ruta migratòria, però sembla que també havien esdevingut residents. També es poden trobar uns altres tipus de fauna com per exemple "tortugas galápagos" "hediondo", una tortuga de closca negra que fa una olor peculiar i que és d'aigua dolça. L'aigua d'aquest llac s'ha mantingut rescalada artificialment pels antics amos de la regió, Persones properes a l'àrea ens explicaren que havien ballat el manantial per deixar-hi anar alguns peixos com la "tilapia" y "sargento" i així poder tenir una font d'aliment per a ells matieixos. De totes maneres algunes vegades es desborda. El llac també té algunes anècdotes, relacionades amb l'utilització de les terres pel seu expresident Arnulfo Arias Madrid y d'altres relacionades amb les llegendes d'un animal que hi viu.

Plens de curiositat per tals observacions, decidim amb un rotlló de corda que havíem portat, recollir tronc i lligar-los bé fins a conseguir construir un rai per a borbegar el llac. Un rai d'almenys dos metres quadrats i amb ella anem a tots els costats amb la finalitat de reconèixer l'àrea des d'una altra perspectiva. Trobem algunes formacions colonials d'algues verdes microscòpiques que semblaven talment gelatina verda flotant en certes parts de la riba. Intentem d'aconseguir pescar alguna cosa amb l'equip que teníem però la carnada era molt poca.

Després d'un parell d'hores de contemplar i reconèixer el gran llac, decidim caminar vers el llac més petit el qual no gaudeix de millor vista que el primer. La caminada fins el cimadal va durar almenys unes tres hores i mitja des de l'arribada al poble de Sorà, tot i així, hi ha una ruta més directa i fins i tot ja hi ha rutes de petits autobusos que passen a prop del poble del "Picacho" i que surten directe a la carretera principal o Interamericana.

L'excursió pot prendre també un altre rumb, el qual decidim emprendre. Es tracta de sortir pel camí vell de muntanyes que arriba al famós turó denominat "La India Dormida" per la forma sembla una dona dormint de perfil. A la tornada vam travessar poblets petits i subpoblats, rius i també alguns trossos de bosc. Les provisions d'aigua se'ns anaven exaurint així com també les nostres energies doncs ja no quedava res per menjar i l'única cosa que es veia eren les "Guarichas" lluny de certes casotes de muntanya que s'il·luminaven amb espelmes i kerosé. Així doncs, nosaltres decidim seguir per una drecera i després de caminar almenys dues hores i mitja, arribem al poble de "El Valle de Antón" on hi ha el puig de la "Índia Dormida". Però com que estem molt cansats decidim tornar a la ciutat i deixar la visita de la "Índia" per un altre dia.

Com a cloenda final, caminem de tornada per un camí de 28 quilòmetres de curvilínea en baixada i a les 12:30 de la nit arribem a la parada de la Interamericana per agafar l'autobús de tornada.

La paretassa del "Picacho de San Carlos" ens anima a pujar novament en alguna altra ocasió per endinsar-nos al repte de l'escalada en roca, doncs la seva pedra grisosa i el seu bosc verd prometen una espectacular trobada de vida a l'aire lliure.

*Pedro G. Méndez Carbajal
Grupo de Actividades de Montaña
Panamà. República de Panamà*

El forat de Sant Hou

Aquesta cavitat està situada a uns 500 m al nord del santuari de Montgrony, en el versant dret del torrent de Sant Hou. La seva boca, que s'obre a 1.400 m sobre el nivell del mar, dona pas a una bonica vertical de 36 m, seguida d'una galeria descendent amb la planta ocupada per blocs de tota mida i també per restes de vegetació provinents de l'exterior. Al final d'aquesta galeria, després d'uns 20 m de recorregut, trobem l'accés al segon pou de 27 m de fondària, de constitució un xic irregular, i que ens porta a la cota de màxima profunditat, situada a -74 m.

La primera exploració la va realitzar mossèn Norbert Font i Sagué el 6 d'agost del 1901, despertant una expectació tan gran, que es van reunir al voltant del pou d'entrada i en les seves rodalies més de tres-centes persones, arribades de diferents punts de la comarca i també de comarques veïnes.

Segons Josep Iglesies, en el seu llibre Mossèn Norbert Font i Sagué (L'introducció de l'Espeleologia a Catalunya), publicat l'any 1963, aquest fet va obligar a construir amb cordes i branques unes rústegues baranes, al voltant de la boca de l'avenc, per evitar que es produís algun accident. També la cuina del santuari de Montgrony va quedar desbordada, diu Josep Iglesies: "A la cuina hi havia una veritable consternació, puix no es veia la possibilitat de donar menjar a tanta gent.

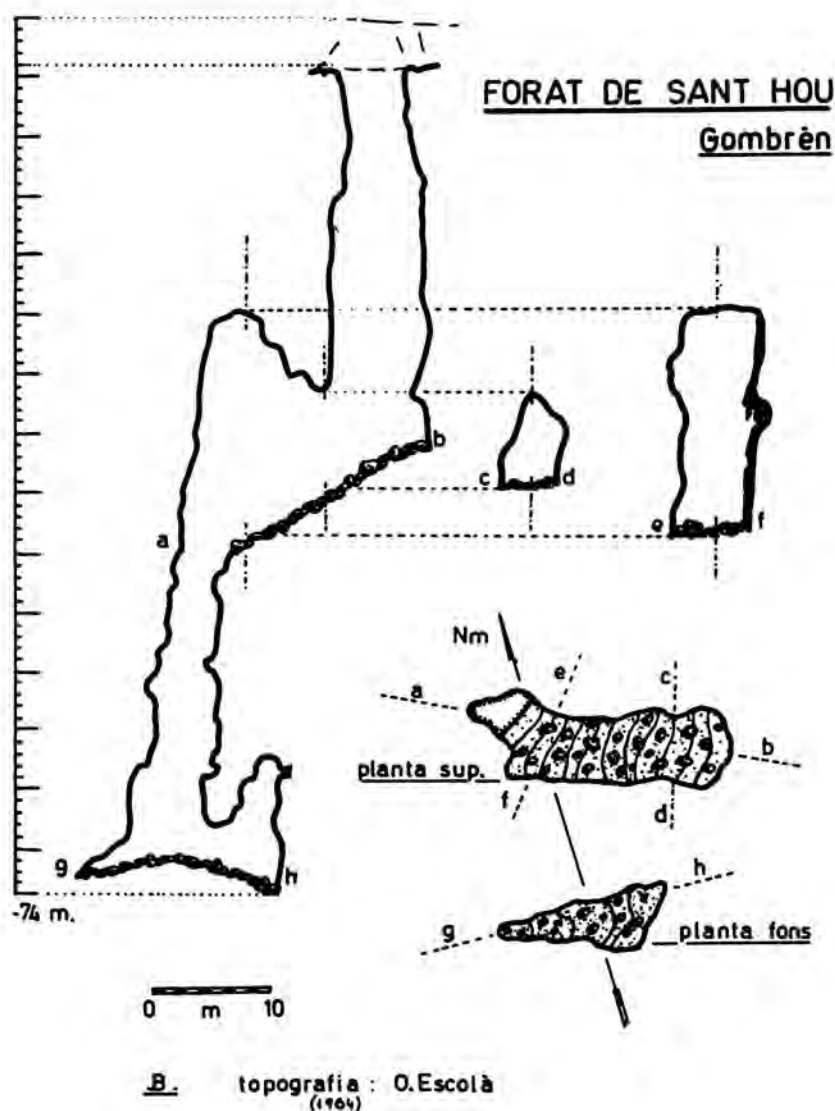
Cal tenir en compte que, a més de que en aquella època la realització d'una exploració espeleològica representava un fet excepcional, en el Forat de Sant Hou, i segons els habitants d'aquelles contrades, reposaven tota mena de bruixes i mals esperits que podien provocar, si se'ls molestava, grans calamitats, inundacions i pedregades que, sens dubte, arrasarien els sembrats i delmarien els ramats. També es

creia que el comte Arnau muntat a cavall, utilitzava aquest avenc per accedir a una galeria que comunicava amb les coves de Ribes, per tal de fer alguna visita nocturna a les monges del convent de Sant Amans...

Nosaltres no hi vam trovar cap esser maligne, ni tampoc cap indici deixat pel comte Arnau o pel seu cavall, però tal vegada, els ulls esbatanats de les dues salamandres que varem rescatar del fons de la cavitat, siguin senyals inequívocs que, d'algun fet extraordinari esdevingut en la foscor de les profunditats, varen ser testimoni aquests petits amfibis que accidentalment es trobaven allà.

Malauradament, les salamandres no parlen.

Antoni Rocías

En Nico i en Jesús Gil a La Torca del Carlista

A l'hora de fer un resum de les activitats més destacades de l'any 2007 no puc sinó fer referència a dos tràgics fets que ens han marcat i condicionat l'activitat de l'any. Les sentides pèrdues de dos companys: En Jordi Icart i En Jesús Gili.

En Jordi Icart va morir el 24 de febrer del 2007 en un accident quan realitzava la visita a "l'Avenc de la Chapelle de Sainte Barbe", a Opoul (Roselló - França). En el transcurs d'una sortida d'entrenament per preparar-nos per a una expedició que volíem fer a l'estiu, la caiguda d'una pedra va acabar amb la seva vida.

En Jesús Gili va morir quan realitzava unes pràctiques amb un instructor per provar el seu Autogir, el 17 de juliol de 2007 a Navalmoral de la Mata (Càceres).

Ambdós han estat uns companys molt importants pel GIEG. En Jordi ha estat per la majoria de nosaltres el "mestre", no en va era el membre actiu més antic de la secció. Tots, en començar, vàrem passar per les seves mans i havíem compartit esforços, fatigues, il·lusions, reptes, ... i molt més amb ell. En ser un membre destacat de l'Agrupació Excursionista, de la seva sentida pèrdua, es va fer ressò en diversos mitjans. En Jesús en canvi, per la distància de la població on vivia (Agramunt - Lleida), no podia participar sovint de les activitats del grup, i molt menys passar pel nostre centre, però sempre estava apunt, per donar un cop de mà, tan a nivell particular, com en les activitats del grup. Sense ell algunes de les campanyes d'exploració dels últims anys no haurien estat possibles, o si més no, no hauria estat el mateix. El recordo carregat de cables, bombes d'aigua, eines, ... (era lampista) en la campanya de La Garrotxa i de la Vall d'Aran. Sense ell les nits de bivac, a partir d'ara, no seran tan còmodes, ni podrem duxar-nos amb aigua calenta i fins i tot les nits seran més fosques. Sempre estava apunt per ajudar-té, no podies descansar un moment que ja t'havia pres la motxilla, el sac ple de cordes i qualsevol altre pes que portessis a les espatlles.

Aquest cop funest va minvar els ànims del grup, però hem intentat donar continuïtat a totes les activitats que ens havíem compromès a fer.

2on Campionat de Catalunya de tècniques de progressió vertical: "Memorial Jordi Icart"

Per segon any consecutiu i com a reconeixement a En Jordi Icart, que va ser president i referent de la nostra entitat, Granollers va tornar a ser la seu del Campionat de Catalunya de tècniques de progressió vertical en espeleologia. La prova es va fer el dissabte 07 de juliol. I per tal de fer-la més oberta a la ciutadania, enlloc de fer-la en el pavelló olímpic, com l'any anterior, vàrem utilitzar una estructura metàl·lica situada a la plaça de l'església. Aquest fet va ser innovador, doncs no ens consta que en cap altre lloc de l'estat s'hagi utilitzat aquest tipus d'estructura. La competició va consistir en 3 proves:

1. Velocitat en corda sense fi de 30 metres de recorregut. 15 metres per a les categories infantils i de veterans
2. Resistència en corda sense fi de 120 metres de recorregut. 60 metres per a les categories infantils i de veterans B

3. I un circuit de progressió vertical, on s'han de superar diferents obstacles

Va haver un nombrós grup de participants, repartits entre les diferents categories, segons l'edat i el sexe dels competidors. Malgrat va fer un dia molt assolellat i força calorós, que dificultava la competició, va destacar el bon nivell de preparació física i tècnica de tots ells. Al llarg de les més de 6 hores de competició es va aconseguir batre el record estatal en diverses proves i categories. Els guanyadors absoluts del torneig varen ser: en les categories masculines, Mario Agudo (juvenil), Jordi Camí (majors), Manel Llenas (veterans A) i Ignasi Yzaguirre (veterans B). I pel que fa a les femines les guanyadores van ser, Laura Sust (juvenil), Susanna Salazar (majors), Asunción Sánchez (veterans A) i Josefa Jiménez (veterans B).

XVII Premi Mn. Norbert Font i Sagué

En el transcurs de la trobada anual d'espeleòlegs de Catalunya, i per segon any consecutiu, el GIEG i l'Agrupació Excursionista, hem estat mer eixedors d'aquest guardó que concedeix la Federació Catalana d'Espeleologia, pels treballs dins de l'àmbit espeleològic realitzats al territori català. En les dues ocasions hem presentat el treball d'exploració que portem a terme a la Vall d'Aran.

Enguany ens han premiat pels treballs i la descoberta fets l'any passat, en que vàrem aconseguir tornar a superar el record de fondària en més de 150 metres, situant l'avenc de la Bargadera com a la cavitat més fonda de Catalunya, amb un total de 571 metres de fondària.

XII Curs d'Iniciació al descens de barrancs i d'engorjats

Com els darrers anys, hem fet el curs durant el mes de maig. Així els participants que els agrada aquesta disciplina poden continuar practicant al llarg de tot l'estiu. Enguany han participat 10 cursetistes, 7 nois i 3 noies. Un número de persones òptim per poder practicar amb comoditat i sense passar el fred motivat per les llargues esperes que provoquen grups massa numerosos. La dinàmica del curs es planifica en dues parts, seguint la línia de tots els anys. Una part teòrica, repartida en 8 sessions:

1. Presentació del curs i història del descens de barrancs
2. Material
3. Geologia. Formació d'un barranc
4. Tècniques de progressió (1a part)
5. Prevenció d'accidents i Autosocors
6. Tècniques de progressió (2a part)
7. Topografia. Interpretació de ressenyes
8. Ecologia

Aquestes sessions es realitzen a la sala d'actes de la nostra entitat amb el suport de diferents mitjans audiovisuals. En segona part, és on portem a la pràctica els coneixements i la tècnica ensenyats. Aquesta part més activa la vàrem repartir en 3 caps de setmana: començant amb el descens de dos barrancs secs a Montserrat, per tal de practicar la tècnica del descens, sense la dificultat afegida de l'aigua i a partir d'aquí vàrem realitzar el descens de diversos barrancs aquàtics a La Garrotxa i al Sud de França.

Els cursetistes d'aquest any són: Manel Gallardo, Pedro Garrido, Sandra Huelva, Llum Jorret, Jesús Melgós, Carles Ros, Javier Rubio, Juan Antonio Rubio, Carles Saez i Sabrina Villaverde.

La valoració del curs ha estat molt positiva, doncs per una part els cursetistes han adquirit els coneixements necessaris per poder practicar el descens d'engorjats amb seguretat i conscients dels perills i del respecte que s'ha de tenir amb la Natura. I per l'altra la relació entre tots els participants ha estat molt bona.

Un cop finalitzat el curs s'han programat diverses sortides per donar l'oportunitat de continuar practicant aquesta tècnica

El torrent de La Corba

Campanya d'exploració a la Vall d'Aran

Apart de les visites que fem al llarg de l'any a diverses cavitats, sigui com a entrenament o com a descoberta de llocs nous, una de les nostres activitats fundamentals i que dona sentit al nostre grup, és la localització i exploració de noves cavitats. Després de dos anys consecutius superant el record de profunditat de Catalunya, en l'avenc de la Bargadera, aquest any les nostres expectatives eren menors. Hem continuat amb els treballs d'exploració a la Vall d'Aran. En concret ens hem centrat a La Bargadera, cavitat que portem explorant des de fa més de 20 anys i a la vall col·lidant de Sarraera. En quan als treballs fets a La Bargadera, érem conscients de les dificultats que ens tornàrem a trobar al davant. L'any anterior vàrem aconseguir aprofundir en 150 metres més la cavitat, desobstruint més de 100 metres d'estretors. I això vol dir que la zona de treball cada cop és més lluny de l'entrada de la cavitat.

La major part de la feina que hem fet es va portar a terme durant el campament d'estiu, que enguany va ser del 28 de juliol al 10 d'agost. Més d'una vintena d'espeleòlegs, entre els companys del GIEG i del EDES de Manresa vàrem treballar colze amb colze per intentar trobar una continuïtat a la cavitat. Per poder treballar al fons de la cavitat va caldre muntar un altre bivac avançat a -500 metres de fondària, en la única zona on vàrem poder aplanar un petit espai sobre uns blocs en mig del riu. Un equip de 3 espeleòlegs amb el suport d'un equip extern va passar 4 dies dins de la cavitat treballant al fons de la mateixa sense aconseguir trobar una continuïtat. També es va reexplorar alguna altra galeria, aconseguint avançar unes desenes de metres.

Una descoberta important de la campanya va ser la localització que vàrem fer, a finals del 2006, d'una cova a la Vall de Sarraera, on de moment, al llarg d'aquest any, s'han explorat i topografiat més de 500 metres de recorregut.

Vall d'Aran. Fotografia del grup; components del campament d'estiu amb membres del GIEG de Granollers i del EDES de Manresa

Operació "Anguila"

Durant el mes de desembre, a través del Museu de la Tela, ens van demanar la col·laboració per "rescatar" una anguila, localitzada dintre d'un pou en una vivenda particular. Resulta ser que en el transcurs de les obres per fer la ronda Nord de Granollers van perforar el nivell freàtic, fent que molts pous propers a les obres reduïren considerablement el seu volum d'aigua. Una persona va avisar al Museu de la tela, per si volien recuperar aquest animal, que vivia en el fons d'un dels pous. L'anguila es va pescar fa 50 anys, en el riu Congost (a saber si deu ser l'última anguila autòctona) i es va deixar al pou, doncs es creu que aquest tipus d'animal garanteix el saber que l'aigua està en bon estat per al consum, doncs sinó és així el peix mor.

El 18 de desembre un equip de 3 persones del GIEG amb varis membres del Museu de la Tela vàrem anar al rescat d'aquest escorredís animal. Van caldre dos

L'anguila

intents i més de 30 minuts de recerca dins el pou per poder capturar, gràcies a l'ajut d'una xarxa, l'anguila. No en va hi ha la dita "se escurre como una anguila". Un cop capturada és va dipositar en un contenidor especial i es va traslladar a un centre de recuperació de fauna de riu situat al Moianès.

XXVIè Curs d'iniciació a l'espeleologia

Tot i que inicialment s'havia previst pel mes de febrer, finalment el varem fer del 03 al 28 d'octubre, concentrant les sortides en 3 caps de setmana, per tal de deixar lliure el pont del 12 d'octubre que s'esqueia en mig. La dinàmica ha estat la de tots els anys. Repartir les classes teòriques entre els dimecres i divendres i deixar pel cap de setmana les sortides pràctiques. A nivell de monitors i col·laboradors del curs, s'ha valorat molt positivament el canvi de dates del curs, doncs afavoreix el tornar a agafar "el ritme" després de les vacances estivals. També hem insistit en que apart del director del curs, cada sortida, tingués un responsable que l'organitzés.

Aquest canvi ha fomentat que s'hagi anat a visitar cavitats diferents i per a molts dels col·laboradors, noves, fet que sempre és un al·licient per participar-hi. Es van inscriure 10 cursetistes, 6 nois i 4 noies: Francesc Armengol, David Barcelo, Alexia Cid, Manel Gallardo, Pedro Garrido, Marisa Juárez, Irina Llopart, Ignasi Pérez, Carles Sáez i Sabrina Villaverde. Tots han mostrat una actitud i una habilitat que els han fet adquirir els coneixements i la tècnica necessària per a aprovar el curs. Cal destacar que un cop finalitzat el curs, menys una noia que té una lesió a l'espatlla, els altres cursetistes continuen participant de les activitats de la secció.

Monitors i assistents al curs.

La Bandereta - Via Cerdà Riera

Encara que faci temps que vam fer aquesta via (ara ja fa més d'un any), tenia pendent d'explicar -vos les nostres experiències en un recorregut montserratí molt maco.

Es tracta de la via Cerdà-Riera, situada a la paret Oest d'Agulles, a la Bandereta o també anomenada Ven-Suri-Ven (130 m V/A1).

Aquesta via la vaig fer quan em vaig iniciar en l'escalada, amb en Manel i el Marçal, i recordo que em va impressionar molt la seva espectacularitat perquè és molt àeria. Després d'uns 10 anys volia tornar a recórrer la via per veure com canviava la perspectiva i les meves sensacions, ja que ara l'hauria de fer de primera durant tots els llargs.

Per això vaig quedar amb la Liz i el Miquel Àngel un dia entre setmana, amb la qual cosa ens asseguràvem una calma absoluta. I així va ser, perquè a més el dia estava tapat i quan vam arribar a peu de via ens va començar a ploure més, perquè hi ha una instal·lació de ràpel. Però com el dia aguantava vam continuar amunt.

El 1er llarg de 25 m no té gairebé assegurances, però permet col·locar algun friend. Comença per una fissura recte de IV i després puja per una rampa de II fins a la reunió a prop d'un arbre. Aquí teníem una escapadòria si s'hagués posat a ploure més, perquè hi ha una instal·lació de ràpel. Però com el dia aguantava vam continuar amunt.

El 2on llarg (35 m) de V és prou interessant. La roca està llimada i les assegurances són molt precàries. Has d'anar pujant suaument per la fissura vertical fins arribar a una reunió ja molt àeria, perquè de cop i volta s'obre un paisatge impressionant als teus peus que et fa adonar que estàs a una certa alçada. Aquí quan van arribar els meus companys, van fer unes cares de sorpresa molt eloqüents (l'última de no portar la càmera per deixar-ne constància).

Després ve el llarg de 6a, si es fa en lliure, o V/A1. Es fa bé, tot i estar la roca una mica gastada i és més curt del que sembla (30 m). La Liz i el Miquel Àngel s'ho van treballar molt bé i ho van superar en lliure. Els seus comentaris ja eren d'al·lucinar pel lloc i per la via. Estaven gaudint d'allò més.

Però encara els quedava l'últim llarg de 40 m de IV+ que transcorre per una marcada xemeneia, on trobem uns arbres pels quals hem de progressar, talment com micos. És molt curiós aquest tram perquè fa que la via sigui molt variada. Però el que em vaig trobar sortint de la canal és que no hi ha cap assegurança fins a la reunió i poca cosa es podia posar, perquè ja és placa montserratina. No sé si em vaig equivocar però el cas és que vaig posar un merlet, vaig continuar amunt fins un arbre a fer reunió. Aquí feia molt de vent, i com no dúiem comunicadors, ens va costar molt fer -nos entendre. Però finalment, tots vam arribar al cim ben contents i satisfets d'haver fet aquesta via, tan recomanable com espectacular.

Núria

El Morro d'Abella (24-04-07)

Històries d'escalada: Via Tirabous, al Morro de l'Abella (prop de l'Esquirol, carretera de Rupit). 24/04/07.

En trets generals, es tracta d'una via majoritàriament en artificial, dins d'un entorn solitari, però preciós, amb el pantà de Sau com a teló de fons.

- 75 mts: A3e,6a (20 A1e,20 A1e,15 A1,20 A3e)
- Material: joc de fissuriers, friends, estreps i 15 cintes exprés
- Equipament: parabolts amb unes curioses xapes casolanes, grosses i amb dos forats.

En principi, el més destacable és l'entorn on trobem aquest vistós esperó, i l'espectacularitat de la via. La roca no és gaire sòlida, típica d'aquesta zona, però és prou bona per evolucionar en artificial, tot i que hi ha alguns trams en lliure "fàcil", on desitgem arribar el més aviat possible a les assegurances.

Al primer llarg, comencem directament amb artificial, i els més "petits" (en alçada s'entén), tindran algun problema per arribar a les assegurances. I sinó, que li preguntin a la Núria.

segueix

Morro de l'abella

El segon llarg, fa un fort flanqueig en lliure de V+ i V, i amb les xapes justetes. Continua amb A1e, A2e (millor retirar les cintes exprés de sota la panxa després de superar-la per temes de fregament), i bastants metres abans de reunió t'obliga a posar ancoratges mòbils per continuar en A1 i després uns pocs metr es en lliure de V+.

El tercer llarg, va per dins d'una xemeneia una mica guarra, on només trobem un burí merdós i rovellat que utilitzem en artificial per arribar a les fissur es superiors, posar alguns friends i arribar al parabolts salvador, necessari per poder continuar amb un pas delicat en lliure, i finalment a reunió.

El quart llarg, ben equipat travessa pel vell mig d'un sostre horitzontal d'uns 6 mts en A3e.

El problema principal és en sortir de la reunió, ja que per arribar a la primera xapa, o s'és un gegant, o es fa un pas prou delicat, tot i que algú ja ha deixat una baga com allargo per facilitar-ne l'arribada. Superat tot el tram d'artificial, molt espectacular pel pati que hi ha sota el cul, s'arriba a l'últim pas amb una fissura que necessita d'un friend per superar-lo en A0, tot i que el podem evitar fent una petita excursió per rodejar-lo per l'esquerra, i acabar de pujar al cim.

L'anècdota del dia és que sota el sostre d'A3e, ens vam trobar una cinta exprés que els anteriors visitants es van deixar , per cert, en força bon estat.

Fins la propera història!

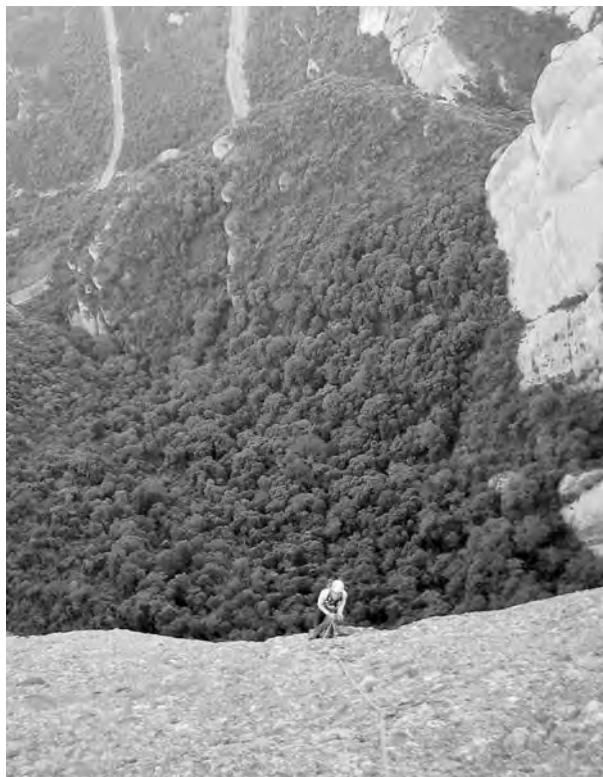
Manel i Núria

Regió de Diables: via Sànchez Martínez (30-05-07)

Aquesta és una d'aquelles Par ets de Montserrat imponents, que destil·len respecte per totes bandes. Aquells grans desploms vermellosos que es veuen des de la carretera venint d'Olesa acollonen al més llençat, i per suposat, a nosaltres. Ja fa temps que pensem en trobar la millor ocasió per provar la primera via a aquesta gran par et, i segons les pr evisions atmosfèriques, l'època per aprofitar les màximes hores de llum i l'equipament, creiem que ara ja és el moment.

Ens proveïm de ressenyes de diversos orígens. Això no fa més que augmentar la nostra confusió. Els graus no coincideixen, els llargs tampoc, i el material necessari és un misteri. En alguna recent d'Internet, recomanen "només" algun bicoin. ¡JA!! Alguns llargs són nets amb unes fissures de dalt a baix on millor posar material propi a dojo i no fiar-se de les fustes podrides amb mini baguetilles de 3 o 4 mm super velles i desfilades que fan més por que altra cosa. La majoria no ens diuen quantes cintes exprés es necessiten. En alguna ressenya posa 14 cintes. Altre cop ¡¡JA!! Jo en duia 20 i em vaig quedar justet, tot i haver deixat alguns ancoratges sense posar-ne. En alguna també recomanava estreps. Tornem a dir ¡JA!. No els vam ni desplegar, ja que els artificials normalment es poden fer en A0. Per sort, els vells ancoratges d'expansió han estat substituïts per nous parabolts inoxidable, tot i que els pitons i fustes segueixen els de tota la vida. Tot i així, alguns espits i burins de pr ogressió d'algun artificial no han estat substituïts.

Bé. Comencem l'aventura una mica tard per esmorzar bé i no agafar el sol del matí. A les 13:00h enfilem el primer llarg. Un placa per un pilar de V+o 6a depenent de la ressenya, i que jo trobo una mica més difícil, ben equipat amb parabolts. Reunió dins d'una gran fissura. El segon llarg, amagat dins de la gran fissura on només trobarem un parell de parabolts al final, quan el llarg

es torna més vertical i abans de la reunió. La Núria no se'n fia, i munta una reunió provisional abans. Quan em toca a mi, em trobo la reunió correcta més amunt, i continuo cap a l'altra, també de fissura, i amb només dos parabolts. Compte perquè si aneu amb una motxilla massa grossa, us podeu quedar ben encallats en aquests dos llargs. Continua la Núria el pr oper llarg totalment net d'expansions on cal esmerçar-se en la col·locació de friends i/o fissur ers per completar les fustes i cordinos podrits que es van tr obant. Ara ja tocarà atacar la paret per l'exterior serpentejant entre els grans sostres i plaques sota el buit més absolut. Un Ae o 7a "teòric" que més val ni pr ovar en lliure. Després una diagonal/fissura sota un gran sostre on el 6c també es pot fer en Ae i A1 que r esol la Núria

sense trencar-se les banyes. El “coco” no convida a apurar el lliure si sota el cul hi tenim un pati tant espectacular. El mateix passa amb el proper llarg, una altra gran fissura horitzontal sota un gran sostre taronja, agreujat perquè les mini preses patinen un colló i els ancoratges són tot una mostra de la història de l'escalada de fa uns anys: pitons, burins, fustes, espits.... Fins hi tot hi trobem cordinos de 2 mm, algun d'ells petat. Reunió i cap el proper, més assequible encara que prou fi com per no creure'ns el V+ que posa a la ressenya. Compte amb la reunió perquè no

es veu al costat esquerra. En el penúltim llarg, molt ben protegit amb parabolts i “només” 6a, costa comunicar-se perquè la roca no deixa arribar la veu. I per fi, l'últim llarg, de transició que en diagonal a la dreta fa cim i ens porta directament a l'última reunió de la nostra via, “L'esquena del diable”, cosa que ens omple d'orgull i ens porta molt bons records.

Total unes 6 hores i mitja de plena aventura i bon regust del deure acabat.

Fins la propera història!

Les Agudes: via “El vol de l'home ocell” (15/8/07)

Es l'estiu i fa calor, quedem tard amb l'intenció de donar temps al sol a girar ja que anem a orientació est.

Arribem al punt quilomètric 23,800 de la carretera de Santa Fè. Tant la Nuria, el Manel com jo ja arribem calents al petit aparcament de la carretera, el vehicle que ens transportava també estava molt calent, a punt de patir una gripada precoç, i vam haver d'engegar la calefacció en ple mes d'agost.

Just al bell mig d'un revolt comencem a pujar per una canal per anar a trobar una tartera, primer per l'esquerra, després pel mig i finalment a la dreta on trobem el peu de via marcada amb una xapa metàl·lica.

Petit repòs per refredar la segona escalfada de pujar la tartera (1/2 h.), preparar material i tira que es cova l'arròs.

Primera tirada, curta i fàcil, ens peta de ple el sol, tercera escalfada, la fa la Nuria (la tirada), el Manel i jo seguim, a la reunió se sent: macagum D... ¡! , és en Manel, l'hi han volat dos tascons, em despengen al menda, n'agafo un i l'altre no el trobo, busca que buscaràs i res, torno a pujar, el Manel no es rendeix, baixa desgrimpant per la canal, arriba al peu de via, 5 segons i se sent: ja el tinc !!, de vegades fa fàstic.

“Seguimos para bingo”, la segona, sortida de 5è en un resalt i després 4art., anem col·locant bastants friends ja que està poc equipada la via, reunions incloses. Tercera, es anar pujant per una cresta fàcil i una canal herbosa, 2on. 3er., la Nuria ha fet reunió en un arbre ja que no troba l'espit de la ressenya i s'ha quedat sense corda, quan arribo em dona corda per poder buscar-lo i res, després ve en Manel, si està aquí collons ¡! , jo crec que va drogat. Va, dinem !!, hi havia de tot, tonyina del Carrefour, banana sandanguera etc., jo hagués demanat un cigaló Convergent (ja m'enteneu) però no anava la cafetera.

Avanti quarta, des d'una reunió a peu pla surt a l'esquerra un flanqueig fàcil, a pèl, després segueix per la carena, fàcil però amb més pèl que a l'aixella d'un gorila, molts metres de pèl i pendul, jo d'en Manel ja tindria contraccions, arriba a la zona més delicada de la via, flanqueig de 5+ (la ressenya diu 6b) a l'esquerra, sota uns blocs, tant sols hi ha un clau de via i s'ha d'equipar en plena contracció, R !! , darrera anem jo i la Nuria que recull el material i sembla que passegi, en el flanqueig miro enrera i l'hi veig la cara vermella i deformada per la impotència per recuperar un friend, hi deixa l'energia de l'esmorzar i part de la del sopar, se senten renecs de contingut sexual que no cal repetir, en Manel diu que baixarà ell , per veure si pot i ho deixa, arribem a la reunió, un espit per tres, misèria, estem un dret i dos mig volats, complementem amb tres friends més formant un doble triangle de forces (diria que era triple perquè tots estàvem apretant), despenjo al Manel fins el flanqueig i el friend, jo crido “que ja has arribat al punt ? ” i respon “ ja l'he tret, pujo ” , increïble però cert.

Cinquena, sortida per una placa una mica fineta (V+) i després IV+, reunió en un arbre en un còmode replà herbós.

Sisena, penultima (de fet la última), còmoda, res a relatar, jo diria V^a, maca, i cim que guapo !! , vent fort. La Nuria s'ha muntat una reunió amb quatre "amics", impecable, arribo jo i admiro l'obra, arriba el Manel i diu: que currat !! però no sé perquè ho has fet si tenies una reunió nova i lluent a tres metres !!, va faltar molt poc perquè no l'hi fessim fer el vol de l'home ocell en versió aèrea i de baixada, és que no l'aguanto aquest tio.

Setena, caminem la cresta fins l'Aguda més alta i trobem caminaires que ens miren amb molta raresa, suposo que sorpresos de veure escaladors en un lloc que creuen que no s'escala, o serà el desig d'elles cap a la meva persona?.

Baixem fins el coll, resseguim el corriol i després la pista fins la carretera 800 mts. Abans d'arribar al cotxe, intento fer autoestop pensant que faltava més , però es veu que no em trobaven prou atractiu i no paren, ells s'ho perden, i a peu !, vam arribar de seguida, son les 7,00 de la tarda.

Quan hem deixat el cotxe aquest matí en Manel ha dit que arribaríem al cotxe a una hora concreta que no em dona la gana de dir quina era.

Resum, una via magnífica de muntanya, el mèrit es saber interpretar el traçat i equipar la via, cosa gens fàcil, com sabeu qüestió determinant per no haver de patir, tinc la sensació d'haver anat al Pirineu pel tipus de roca i d'escalada però estem a Les Agudes, jo la vull tornar a fer.

Rebeu una abraçada forta, col·legues.

Pep

Miranda de la Portella. Via CADE (18/8/07)

Un relat més de les vies d'escalada recentment realitzades: Via CADE, a la Miranda de la Portella (a la dreta del dauet d'agulles) a la regió d'agulles, i que vam fer el passat 18/8/07 la Núria, el Pep Cardona i el que escriu, en Manel.

Es tracta d'una via clàssica reequipada de baixa dificultat: IV+, A2e. Total 4 llargs amb una mica de tot:

1ª tirada A2e

2ª tirada III+

3ª tirada V+ ó IV+/Ae

4ª tirada A0/III

Algú és capaç d'imaginar quin d'aquests és el llarg més exigent? Dons el segon !!. Ja em veus a mi, suant de valent per treure'm un "tercer". Les vaig passar més putes que per fer un 7^a a vista!. Però anem a pams, i passem a descriure una mica la via.

Per arribar a peu de via pugem per la portella d'agulles, i tot seguit, anem a la dreta, flanquejant la portella superior fins arribar al coll que la separa del dauet. Per allà girem a la dreta i baixem per una canal a la vessant oest fins arribar a mitja alçada, on veurem els parabolts i espits de l'artificial a una repisa que fa de peu de via.

El 1er llarg, no té gaire secret, puja la Núria primer amb artificial equipat amb parabolts per seguir amb lliure fins reunió, tot recte fins un bon peu de via. El segon llarg que em toca obrir a mi i que m'esperava un passeig, em veig al davant d'una gran llastra que forma una fissura/xemeneia separada de la paret un mig metre sense límit en altura i profunditat. Em pregunto per on cony va la via: per l'esperó de la llastra molt vertical, una mica per dins en xemeneia o del tot per dins en plan espeleo? Tot un dilema que l'absència d'assegurances encara ho fa més difícil. Jo vaig triar d'anar per l'esperó però un xic per dins aprofitant la xemeneia. El problema és que es puja molt vertical i es guanya alçada amb una roca mediocre que no et permet gaires errors ni retirades fàcils per no estar mai segur de si és el bon traçat (adrenalina a tope!). També és veritat que és difícil caure a plom perquè a males ens podem quedar encastats dins la fissura. El cas és que si optem per aquest camí a penes trobarem possibilitat d'auto assegurar-nos (1 friend mal posat), i arribats als 20-25 metres, on per fi trobem algun forat per posar algun friend, cal travessar cap dins de la fissura en flanqueig a la dreta fins trobar la reunió (que no es veu) al cap d'uns 10 mts. Particularment, no crec que es tracti d'un III, i si no que ho preguntin al Pep que va acabar fregat de tot arreu en progressar per la xemeneia. Més aviat estar em parlant d'un IV com a mínim. "Chapeau" pels que ho van obrir a "pelo" al 1957. El tercer llarg, amb roca ja excel·lent, és molt

aeri i espectacular, ja que va a buscar l'esperó de la dreta. A diferència de l'anterior, és molt ben protegit, (es pot fer en artificial) i crec que és més dur que el V+ que diu la ressenya. El Pep també us ho pot confirmar: potser 6ª. Si aneu justets, podeu agafar confiança si porteu una xapa amb cargol de M8 i el poseu a un casquell d'espit que hi ha a la part fàcil en lliure. La Núria s'encarrega d'obrir-lo i pels moviments que ha de fer, no es diria que es tracta d'un V+. L'últim llarg, que em toca a mi, només cal fer un pas inicial d'A0e i continuar amb un altre en lliure de V+ com a mínim i que es pot evitar fent un altre A0 amb un friend grandet. Tot plegat pot estar al voltant de 6b+ (bloc) en lliure.

Un petit ràpel per la cara nord-est (una sola corda), i uns metres més enllà ens trobem fins el coll on abans hem començat a baixar.

Si us animeu a repetir-la, no us decebrà, i només cal que prepareu el "coco" per fer el llarg de "tercer" amb les indicacions que us he donat. Això sí, emporteu-vos alguns friends de totes mides per ajudar a passar millor "l'excursió" del segon llarg i l'A0 de l'últim llarg, si aneu justets de grau.

Salut i bones escalades.

Manel Casabella

Ferrada del Roc de Sant Vicenç d'Enclar a Sta. Coloma (Andorra)

El passat 3 de setembre vam estar per Andorra i vam aprofitar per fer l'esmentada ferrada. Com la majoria que hi ha a Andorra, està molt ben equipada (al 2000), i és prou recomanable, encara que els graons no estan cada mig pam com a les més senzilles. Des del meu punt de vista, és del tot apte per a qualsevol persona que tingui un mínim de traça en progressar per la muntanya. El més complicat és prou op del cim, on trobem una placa d'uns 30 mts primer vertical i després un xic desplomada que serà la cirereta del pastís. A dalt de tot hi trobareu una petita ermita romànica (tancada) on podreu descansar i gaudir del paisatge, encara que una mica sorollós per tenir la carretera a baix a la vall. I si us animeu, us podeu pujar una mica de carbonet, xai i botifarres per fer-les a la brasa ja

que hi ha una petita barbacoa al costat d'una font natural, i que trobareu al collet de darrera pel camí de baixada. Tot una curiositat!

Per accedir a la ferrada només cal anar a Sta Coloma, i en arribar a una característica rodona ovalada per la carretera principal, veureu un petit senyal de "ferrada" que us portarà fins el parking fàcilment. Allà hi ha un gran panell informatiu on hi trobareu el croquis i les principals característiques: Desnivell 170 m. Recorregut 270 m. Orientació Est. Aproximació en 10-15 minuts. Temps de ferrada: 1h 30 min. com a màxim. Descens en 20 min sempre seguint les senyals grogues.

Salut i bones escalades (ferrades en aquest cas).

13è Curs d'Escalada en roca

El passat mes d'octubre vam organitzar el 13è curs d'iniciació a l'escalada en roca. La novetat d'aquest any és que hem aconseguit que el curs fos de Promoció. Potser us preguntareu què significa això? Doncs resulta que la FEEC és qui organitza el curs, prèvia demanda de l'entitat a través de la vegueria del Vallès Oriental. Així doncs, envia un director/instructor que s'encarrega del curs i de buscar els monitors necessaris. En el nostre cas, com tenim totes les titulacions necessàries, ens vam posar d'acord amb la FEEC per organitzar-lo nosaltres mateixos al 100%. A més, la nostra entitat, com a coordinadora del curs, rebrà una subvenció per fer-lo.

Això implica també algunes diferències respecte als cursos que hem anat impartint fins ara. A tall d'exemple, en el preu de la inscripció no està inclosa la tarja federativa, ni el material personal, que l'han de portar els alumnes. Per contra, la Federació s'ocupa de fer la propaganda del curs, les còpies dels dossiers i del material comunitari.

També hem tingut una mica d'enr enou amb les dates, perquè les que estaven previstes inicialment coincidien amb un seminari de la UIAA al que estàvem convidats com a membres de la FEEC i vam haver de canviar-les. Això va provocar que ens quedés el curs una mica compacte en el temps, tot i fer les mateixes sessions que els anys anteriors.

Un altre punt que ens ha sorprès aquest any, és la utilitat de la pàgina web de l'Agrupació, com a reclam i publicitat del curs. Hem rebut moltes sol·licituds d'informació i hem tingut una llista d'espera de gent interessada fins a l'últim moment. Al final, van haver molts moviments d'altres i baixes i el nombre d'alumnes va ser de 12.

Tot seguit, llistem els noms de tots ells:

Alfons Fernàndez Iglesias

Esther Andújar Muns

Natalia Cabezas Moreda

Irene Chaure López

Josep Lluís Fernàndez Martínez

Irina Pérez Coloma

Marçal Pujol Peraire

Gerard Cuenca Martínez

Pere Cornellas Pous

Eva Creixell Santa-Olalla

Aram Sánchez Gavalda

Victor Centellas Hom

La franja d'edat va anar des dels 14 anys fins al 47, i hem tingut 5 noies i 7 nois. Un alumne va trencar-se els lligaments d'un dit de la mà just abans de començar el curs, però va participar a totes les sessions amb molta voluntat, tot i portar el dit immobilitzat.

En quant a l'equip docent, vam comptar amb 2 instructors, 1 monitor-iniciador, 1 monitor en pràctiques i força col·laboradors de la secció. Previ a l'inici del curs, ens vam reunir per coordinar-nos, fer una posta en comú dels conceptes didàctics, consensuar els conceptes a ensenyar, i concretar la metodologia pedagògica a emprar, per seguir amb la classificació de nivells de l'ECAM. Volem donar les gràcies a tots ells, per la seva dedicació, ja que sense ells no seria possible ni fer el curset, ni aconseguir l'èxit de satisfacció.

També cal dir que la meteorologia ens va acompanyar i ens va permetre fer totes les pràctiques previstes sense problemes. Cal destacar, però, que a l'última sortida van faltar 5 alumnes i ens vam quedar en petit comitè amb la resta de participants.

En conjunt, el curs va anar molt bé i els alumnes van sortir força satisfets. Ara caldrà veure la seva continuïtat al SEDEG i en les sortides organitzades post-curset, que esperem sigui el més nombrosa possible.

Manel i Núria

Promoció d'escalada artificial a Roca dels Arcs (Vilanova de Meià)

Els passats 24 i 25/11/07 es van celebrar unes jornades per promocionar l'escalada artificial a nivell català principalment, i també nacional a Roca dels Arcs. El resultat va ser tot un èxit ja que la participació va superar la setantena de persones. L'organització va anar a càrrec de Santi Llop, un dels màxims exponents d'aquest tipus d'escalada. Per l'ocasió es van preparar uns tallers d'aprenentatge on els assistents més novells van poder aprendre les tècniques específiques d'aquesta modalitat de l'escalada. Cal esmentar que entre els instructors, es va comptar, entre d'altres, amb dos membres de SEDEG: en Manel i la Núria, que van donar els tallers d'autorescat, remuntar pesos, i progrés en artificial

desequipat. També entre els participants es van veure cares conegudes dins l'AEG com en Joan Serra, en "Quico" i en Diego Melenchón.

Per l'ocasió, també es van equipar 5 vies d'artificial pel taller de progrés artificial equipat. En concret, les vies nº 3 i 5 començant per l'esquerra han estat equipades per Manel Casabella de SEDEG amb material cedit per l'ocasió per la botiga X-AVI d'Igualada. Adjuntem croquis del sector complet per la seva difusió.

Manel Casabella

3er Curs d'Alpinisme Febrer – Març 2007

Aquest any, amb el curs ja consolidat, hem volgut fer unes millores per tal d'aprofitar al màxim el temps de pràctiques. Concretament el primer cap de setmana dedicat a les tècniques de roca, per això hem preparat una nova zona als Rasos de Peguera.

Durant una sortida de bicicleta de muntanya, ja havíem localitzat les parets, i al mes de gener vam dedicar dos caps de setmana a reconèixer i equipar les vies. També vam aprofitar per fer una ràpida visita a un company d'intrèpides aventures, en Carles del bar Cal Negre de Berga.

Així doncs, al febrer comença el curs i ja tenim les parets per estrenar, però el dissabte la meteorologia no ens acompanya i ens fa recórrer al pla B. Ens equitem per la pluja i enfilem el camí cap a la balma del sector de Can Maurí, aquí a l'eserats podem practicar equipament i muntatge de reunions.

El diumenge gaudint d'un ambient alpi amb uns dits de neu sobre el terreny, el dia comença emboirat, els núvols escampen, però no dura gaire i es torna a tapar, fins i tot cau una feble nevada.

Els cursetistes a part de practicar progressió, assegurament i ràpel amb corda doble, comencen a tastar el treball en condicions alpines, això sí, tots amb molt bona moral i humor, sembla que el curs promet.

El següent cap de setmana, per variar les previsions climàtiques no són molt bones, però amb molt d'ànim anem cap a Benasque. A l'aparcament de l'Hospital ambient fred i sol, tot i que alguns núvols acaricien els cims més alts. Repartim el material, concentrem les cordades i cap amunt. El cel es va cobrint a mida que ens anem apropant a la Renclusa.

Després de dinar fem les pràctiques de progressió, assegurament, ancoratges i reunions sobre neu, fins i tot ens sobra temps per fer una introducció a la progressió sobre terreny mixt.

Tècniques d'equipament i muntatge de reunions a can Mur
Foto: Valentí Calmaestre

Progressió en roca: Rasos de Peguera
Foto: Valentí Calmaestre

El diumenge ben d'hora, sota un cel amenaçador surten les cordades amb molt d'ànim i sota l'atenta mirada dels monitors practiquen sobre neu i roca tot el que han après fins ara. No triga a nevar intensament, però encara tenim energies per tirar més amunt i muntar un parell de ràpels, un a una canal acabat en volat i l'altre sobre rampa nevada. Esglaonadament les cordades retornen al refugi mentre la nevada amaina. Sembla que aquest any ens curtirem.

A principis de març fem l'últim cap de setmana a Tavascan, ja que tenim controlades les bones condicions de la neu i el gel. El dissabte el dediquem a les pràctiques de progressió en gelera i polispast per autorescat en esquerdes.

El diumenge fem un compendi de totes les tècniques pujant una canal i tot seguit per no refredant-se fem una iniciació a l'escalada en gel fent boulder en uns ressals a la zona de baixada de la canal.

En Pep i jo volem agrair la col·laboració de les persones que amb menys experiència s'han implicat més al curset, ja que la gent que més anys té de rodatge a la muntanya no sempre estan disposats a cedir part del seu temps a la docència. Gràcies a la Teresa Salvador, l'Esther Heredia i al Rafa Gómez, ells amb la seva participació han fet possible l'èxit del curs. També agrair l'ajuda d'en Joan Serra, el Rafa Saló, l'Albert Galera, en Diego Melenchón i en Francesc Sánchez.

Daniel Maldonado i Marín

Matinal de Folgueroles a Sant Llorenç del Munt - Espai Natural de les Guillerries. 21 de gener

Itinerari circular que ens porta de Folgueroles, població natal de Mn. Cinto Verdaguer, fins a l'indret del gorg de Llitons i des d'aquí al Monestir de Sant Llorenç del Munt per tornar a Folgueroles passant per Sant Julià de Vilatorrada.

Comencem l'itinerari a la plaça on hi ha l'Ajuntament, per un carrer estret al costat de l'església sortim de la població en direcció al Padró, seguim un camí i després un corriol, creuem la carretera de Vilanova i arribem al mas d'en Coll, aquí seguirem el camí de l'esquerra, envoltats de boscos fins arribar al gorg dels Llitons, l'itinerari passa per aquesta gorja, que recull les aigües dels torrents del Sot Fosc i del Sot de Collsameda. L'indret es envoltat de llegendes, una de les qual fou immortalitzada per Verdaguer. Segons la veu popular, del gorg emergeixen uns personatges malèfics, negres i banyuts els "Nitons", que en dies de tempesta ataquen el viatgers i els llenyataires, que gosen apropar-se al lloc. Nosaltres continuem pel camí de la dreta creuant el camí del Sot Fosc, fent pujada, a la nostra esquerra ens queda el turó del castell de Sameda, en poca estona arribem a dalt de la carena, cruïlla de camins, seguirem el de la dreta, que és el sender GR-2, davant nostre tenim el monestir de Sant Llorenç del Munt, un conjunt d'edificis entre els quals destaca l'església i el castell, que van ser reformats i transformats en residència privada, l'església és del segle IX, d'origen visigòtic paleo-cristià. Avui diumenge els propietaris actuals hi són de cap de setmana, ens apropem i ens conviden a visitar l'interior. Des del davant del castell

Monestir de Sant Llorenç del Munt, a Osona
Fotografia: Alfons Garcia

hi ha unes magnífiques vistes de les Guillerries i el Montseny. Continuem l'excursió en direcció a Sant Julià de Vilatorrada, pugem per un grau esgraonat, que ens porta al coll de Portell, continuem pel sender arribem a la baixada pel serrat de les Alzines, abans d'arribar a la masia del Puigsec, deixarem el sender i girarem pel camí de la dreta, passant per can Garbells i més endavant deixem el bosc i entrem als conreus, abans de creuar la carretera trobem a la nostra esquerra una zona d'esbarjo i la font Trobada, en poca estona més entrem a Folgueroles.

Alfons Garcia

Sortida pels cingles de l'Agullola de la Tuta (Collsacabra) 8 de març

Iniciem l'itinerari al pont de la Rotllana (Cantonigròs), camí fins a can Caselles, passem per davant de la masia seguim el camí que passa pel mig dels prats i estones de boscos, arribem a la masia de la Tuta, el camí que seguim s'acaba i es converteix en un corriol, passem per diverses tanques de bestiar, l'itinerari es molt pla i agradable, més tard caldrà passar uns collets i estar alerta per trobar el sender que ve de Sant Julià i que puja cap a Cabrera, més endavant el trobem a la nostra dreta amb un fort pendent, està marcat amb senyals blanques, després de pujar una estona a través d'una bonica fageda arribem al coll de Bram. Aquí tindrem que seguir el camí que continua a la dreta, però abans pujarem a Cabrera per les escales. Aquí es gaudeix d'unes impressionants vistes sobre la plana, el Collsacabra, la Garrotxa i els Pirineus.

Retornem al coll de Bram, agafem el camí en direcció

L'Agullola de la Tuta

segueix

Sud, camí força planer, a pocs metres trobem el camí que baixa a la riera d'Aiats, nosaltres seguim pel corriol que continua força planer passant per l'aresta, des d'on podem contemplar la impressionant esquadra de les Bores d'en Massallera, aquesta esquadra té uns 50 metres de llargada per uns 20 de profunditat, és un lloc molt sorprenent, continuem el sender de la carena, aquest tram està senyalitzat amb marques de color blau, més endavant en un petit coll deixarem el corriol de l'esquerra per continuar per la dreta, per la mateixa carena, amb trams força aeris arribem a l'Agullola de la Tuta, cim rocós que es destaca sobre el serrat boscós del Sitjar per la verticalitat de les seves parets, aquí es gaudeix d'unes vistes magnífiques

sobre una bona part del Collsacabra. Continuem l'excursió pel corriol de la mateixa arista, a pocs metres arribem a un petit coll, cruïlla de camins perpendiculars al que portem, nosaltres continuem pel del mig en direcció Sud, seguint tot el recorregut del pla del Sitjar, fins a arribar al morral de Caselles, lloc amb molt bones vistes de la vall d'Aiats. Per continuar el nostre recorregut, caldrà recular uns 50 metres, punt on hi ha un roure amb forma de forca i al costat un faig destacable, passem entre aquests dos arbres i girem a l'esquerra, baixant per un corriol amb molta pendent fins a prop de la casa de can Caselles i per la pista principal fins al punt d'inici.

Alfons Garcia

Setmana Santa de 2007 al Somontano i la Serra de Guara

Com ja ha esdevingut costum, a les set del matí del diumenge de Rams, un grup de Matinals de l'AEG iniciem el viatge de Setmana Santa, que aquest any serà el cinquè.

Sortim direcció Lleida i en arribar a Almacelles parem a esmorzar. A partir d'aquí començar em la ruta "Sendero Vacacional por Tierras de Huesca". En arribar a Barbastro ens dirigim al Santuario del Pueyo, turó que s'eleva donant una panoràmica esplèndida de tota la comarca. Seguint el curs del riu Vero, parem entre Castillazuelos i Pozán de Vero, on hi ha l'assut de baix - Salto de Pozán o Presa de San Marcos - construcció àrab, modificada a la baixa Edat Mitjana per dur l'aigua al molí. Arribem a Alquezar: *En lo alto de la cresta rocosa, rodeada de profundos barrancos, Jalaf Ibn Rasid, (siglo IX) erigió el castillo musulmán que dio nombre a la villa: "Al'Qars" (La fortaleza)*. Alquezar ha conservat fins als nostres dies l'encant medieval de carrers i cases. Es localitza a l'última gorja del riu Vero, en un entorn paisatgístic veritablement impressionant. A dalt, la Colegiata Romànica, a baix, el caseriu s'agrupa en forma de mitja lluna per simbolitzar millor l'origen àrab de la població. Aquí, a la part baixa i mirant cap al sud, hi trobem la casa de turisme rural "Os Arregueses" que serà el nostre lloc d'estada. Un cop instal·lats i després de compartir el primer sopar a la casa, sortim a donar un volt i contemplar des del mirador "Sonrisa del Viento" els monuments il·luminats amb la col·legiata presidint el poble.

El dilluns, dia dos, la primera activitat serà l'avitallament, així que anem a Radiqueros, on hi ha el forn. Recollim el pa calent i ens acostem a Adahuesca, tot parant a la formatgeria a comprar un formatge de cabra de molt bona qualitat, i completem la compra en un supermercat. Mentre esperem els que compren descobrim la

Ruta: "El Paso", d'unes tres hores de duració, i decidim anar a caminar.

És un sender senyalitzat circular que ens porta a les fonts, l'Ermita de Treviño i la "carrasca" mil·lenària. Quan falta poc per acabar es posa a ploure i hem d'apretar el pas. A continuació anem a Bierges, on mengem a l'Hostería de Guara. La tarda segueix amb més pluja i tornem a la nostra casa d'Alquezar.

El dimarts, dia tres, es desperta plovent i decidim fer una ruta més llarga: sortirem direcció Osca cap a los Mallos de Riglos. La primera parada serà a la Colegiata de Bolea, situada en un turó des d'on es domina tota la vall i la serra de Guara, que està nevada. L'església és del Gòtic tardà i la part més important és el retaule de l'altar major. Prosseguim el viatge i a 8 Km tenim el Castillo de Loarre. Es tracta d'una gran fortalesa emmurallada, situada a la falda de la muntanya. La visita és ràpida ja que el vent gelat ens impedeix recrear-nos-hi massa. Dinem a Loarre i després de donar un volt pel poble, seguim cap a Riglos. Per veure els Mallos, arribem fins als peus de les moles que s'eleven majestuoses. Allí hi veiem un grup d'escaladors pujant

Foto: Ernesto González

i baixant les enormes par ells. De tornada cap a Alquezar per em a Abiego per veure el “Monumento de Arte y Naturaleza del siglo XX”. Es tracta d’una serie de columnes en forma de prisma situades en un paratge campestre, de les quals cadascú haurà d’interpretar el sentit.

El dimecres, dia quatre, primer dia que ens visita el sol amb tota la seva esplendor, farem la “Ruta de las Pasarelas”. Els barrancs són molt interessants i ens anem endinsant en les profunditats fins arribar a la cova del riu Vero. L’abundància del cabdal del riu ens impedeix continuar i hem de tornar al punt de partida pujant per les passerelles per on abans hem baixat. No desaprofitem el viatge, ja que hem vist una gran quantitat d’espàrrecs i els recollim per al sopar. Reiniciem la ruta per la cara sud per completar les passerelles, fins arribar a través de noves i diferents gorges, al lloc on l’havíem interromput, tenint-ne així una visió doble, en fer-la per partida doble. A la tarda visitem el Centre de Interpretación de Pinturas Rupestres de Colungo i posteriorment iniciem la Ruta Colungo - Asque fins al Puente del Diablo, des del qual es pot veure un congost profund i molt estret produït pel pas de l’aigua damunt la roca durant milions d’anys.

El dijous, dia cinc, fem la Ruta de Las Balsas de Basol. Sortint de la plaça Major d’Alquezar, en direcció nord, el camí s’eleva entre cultius d’oliveres i ametllers tot passant pel congost d’un afluent del riu Vero. De sobte, ens veiem observats per una colònia de voltors leonats que ens sobrevolen sortint d’un penyalar. Prosseguim per la gorja fins a les Balsas de Basol: dos petits embassaments que daten de l’edat mitjana, que servien per proveir d’aigua la població d’Alquezar i per regar els camps de cultiu. Presidint les basses hi ha un temple dedicat a les bruixes, que segons la llegenda s’encarregaven de regular les tempestes i d’altres presagis, i a les quals la gent acudia per demanar favors per a persones i bestiar. No endebades estem en una terra de moltes llegendes de bruixes. De camí cap a San Pelegrin i San Ramón trobem cabanes de pastor construïdes amb pedres. A la tarda i sortint de la mateixa plaça, aquesta vegada en direcció est, farem part de la Ruta de Alquezar a Asque, fins arribar al pont Villacantal sobre el riu Vero. És una zona especialment preparada per a la pràctica del barranquisme, on les gorges es mostren amb gran generositat. La visita és relativament curta, ja que la pluja no s’atura i el camí comença a ser reliscós, motiu pel qual una part del grup ja fa estona que ha decidit fer mitja volta i tornar a casa.

El divendres, dia sis, escollim La Sierra y los Cañones de Guara: Partint de Rodellar iniciem la Ruta de la Virgen del Castillo, per camins de pedra seca i per un

Foto: Ernesto González

bosc mediterrani, passem pel poblat de Cheto i la font de Fonciachas fins arribar a l’ermita romànica (segle XII) de la Virgen del Castillo, que emergeix de la vertical mateixa del penya-segat. Des del turó es contempla el Barranco de Mascún: Bosc d’agulles i torrasses que formen la muralla rocosa de la Ciudadela, al nord. A l’oest, parets intercalades d’abrigalls i al fons, en direcció sud, hi circula el riu Mascún, on podem a menjar. Aquest és el dia més concorregut des que vam arribar: grups de barranquistes i escaladors i gran quantitat de senderistes ens han acompanyat durant tota la jornada. Per acabar el dia anem al Salto de Bierge, presa hidroelèctrica al costat de la carretera, en el riu Alcanadre. I des d’aquí, tornada a Alquezar plovent, com cada tarda.

El dissabte, dia set, visita al Parque Cultural del río Vero. És un “Proyecto de Espacio Cultural en Plena Naturaleza”, ubicat entre el Prepirineu i el Somontano de Barbastro. Arribem als abrigalls del Tozal de Mallata, on podem observar algunes pintures rupestres i des d’aquí anem al Mirador del río Vero, prop de Lecina, on se inicia la zona dels engorjats i la pràctica del barranquisme.

Ernesto González

Les Homilies d’Organyà 3 de juny

Una mica d’història

La sortida a Organyà ens va portar a l’alt Urgell, un indret molt endinsat del territori català. Ens feia molta il·lusió anar-hi, era un pas cap a un paisatge nou per a la majoria de nosaltres i molt conegut pel bon amic Antoni Remolins que n’és fill i la seva companya Dolors Garcia, ens van portar pel llocs més emblemàtics del municipi i del paisatge muntanyenc.

segueix

Potser podríem iniciar el relat del dia dient que Organyà té una forma d'estructura del nucli més antic com una forma de l'eixample dels seus carrers, conegut com l'estructura reticular dels assentaments romans, prèvia a la construcció medieval que la va consolidar per trobar-se en un lloc de pas a la vall i de la qual en queden alguns trams de la zona emmurallada.

No obstant, en diversos indrets del municipi Organyà hi trobem dòlmens, aquests vestigis prehistòrics indiquen que els signes de vida humana tenen un llarg recorregut; quan en un lloc es troben aquestes construccions que pertanyen a ritus sobre la mort, indica un grau de consciència sobre la vida i un grau d'evolució dintre de l'escala de l'evolució humana. S'entén que a Organyà s'hi trobi vida humana perquè cal dir també que en aquest indret hi ha aigua, amagatalls a la roca i bosc on els nostres avantpassats podien trobar aliment per a nodrir-se.

Si diem que va ser un lloc de pas des d'èpoques remotes, cal dir que també va es va convertir en un lloc de trobada i de fires en època medieval. Organyà formà part de l'anomenada Marca Hispànica, era el final entre el territori franc i de l'Islam; i la distància es va anar consolidant i va crear els límits d'una bona part del nostre país. Cal dir que l'església-colegiata de Santa Maria d'Organyà ja existia en època de Carlemany, 839, consagrada el 1057 i convertida en colegiata el 1090. Fet que explica la importància que tenia aquesta vila en el Pirineus.

Pel fet de la defensa dels sarraïns per part dels francs, aquest territori de protecció, de defensa, d'isolament es va poblar de castells, comptats, marquesats i vescomptats que defensaren la terra; amb les abadies i priorats es va produir la introducció del Cristianisme i es va anar arrelant en terres de tradicions religioses vinculades a l'antigor, al culte de la terra, de l'aigua, del sol, en definitiva a un culte proper al sentit més incipient de la vida.

Tenint en compte que les nostres terres formaven part de l'imperi romà i ja havia acceptat el Cristianisme des del Segle IV. Tenint en compte també que en aquest període la població jueva havia hagut de fugir d'Israel amb la diàspora i s'havien anat instal·lant per diversos indrets d'Europa i de casa nostra també.

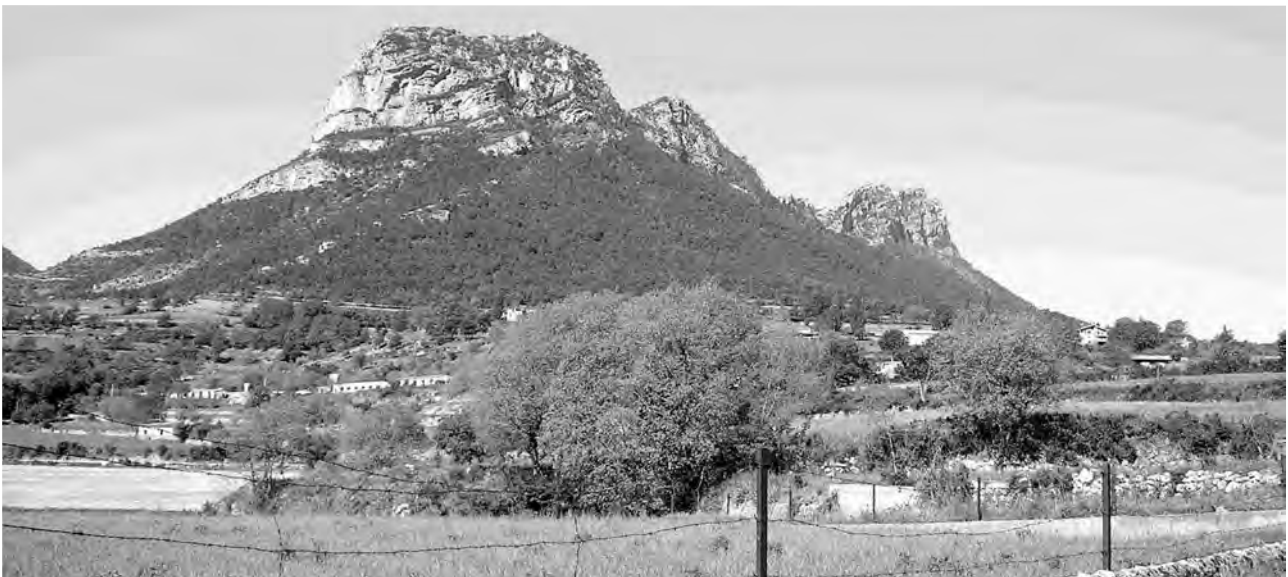
Ens trobem doncs a Organyà amb un gran sol de costums, de tradicions culturals i religioses ben diverses i en contacte.

Per una part la població originària de les muntanyes, per l'altra la civilització romana que havia entrat amb les conseqüències que porta formar part d'un imperi: organització territorial, llengua llatina per a l'ús administratiu i de relació, el dret civil romà, l'estructura social i el seu sentit pràctic de fer. La protecció i defensa del territori per la progressiva entrada dels bàrbars del nord. L'enfrontament per evitar l'entrada dels sarraïns pel sud i l'oest. La convivència amb la tradició jueva.

De manera que en tot aquest flux de persones, de llengües i moralitats. Va néixer el nostre país i la nostra llengua.

Les Homilies d' Organyà.

Poc a poc es va consolidar la religió cristiana, de tot això en queda un document interessantíssim que són les Homilies d'Organyà. Són un conjunt de sermons de Quaresma escrits en català i datats a la fi del S. XII, considerats com el document literari més antic en llengua catalana. Fou descoberta per Miret i Sans l'any 1904 en l'arxiu de la Col·legiata de Santa Maria d'Organyà. Els pergamins originals es troben a la Biblioteca de Catalunya. Contenen set sermons predicats a l'església d'Organyà que volen fer entendre els textos bíblics que es llegien en llatí i que el poble ja desconeixia, de manera que per a fer arribar el sentit de cada lectura es van escriure aquests sermons en uns fulls i es llegien en veu alta i en català per a facilitar que el culte adquirís sentit a través de la comprensió, potser abans d'arribar a la devoció, per això havien de parlar en el mateix idioma que en aquell moment parlava el poble.

Muntanya de Santa Fe
Foto: Antoni Remolins

Xerrada a l'hermita de Santa Fe. Foto: Antoni Remolins

Per què adquireix tant sentit aquest document? Doncs perquè podem saber com parlaven els catalans del segle XII i a través de les orientacions i també de les prohibicions que surten en el text sabem com vivien aquest habitants de l'Alt Urgell fa vuit-sents anys enrera.

Per què recau tant de pes sobre aquests textos, escassos? Primera perquè són pocs, perquè es van mantenir encoberts pel temps, la seva antiguitat, potser per desconeixement o potser pel risc es van mantenir ignorats. I tercera perquè és el registre d'una època i d'una manera de fer.

De manera que un clergue anònim va escriure aquestes homilies, preocupat per la diferència entre la realitat que vivien els vilats d'Organyà i la llengua de culte, de la qual ja no en tenien compr ensió. Tot plegat constitueix un bagatge històric llunyà, interessant immers en el silenci del temps i de les muntanyes de la vall.

Una llengua, moltes llengües.

Si parlem de la llengua de la Bíblia, cal dir que l'antic Testament fou escrit en arameu una antiga llengua jueva, el Nou testament fou escrit en grec. El segle V Sant Jeroni tradueix la Bíblia al llatí. Durant l'Alta Edat Mitjana s'estableix l'ús general del llatí a occident europeu com a llengua de litúrgia i de cultura; cal dir que hi ha un analfabetisme general del poble. Les traduccions bíbliques als parlars populars foren escasses i incomplertes. A partir del Segle XII amb el càtars, les traduccions apar eixen associades als moviments herètics. Arran d'aquests moviments herètics foren promulgades als sínodes de Tolosa 1229 i de Tarragona 1234 diverses prohibicions de llegir la Bíblia.

Cal fer aquesta referència per entendre i recalcar el valor que té el document de les Homilies d'Organyà. I la importància de la seva pervivència a casa nostra, com a document que fixa una forma de vida en el temps, en un lloc i el valor patrimonial de la seva conservació.

La nostra sortida ens va permetre conèixer l'entorn, el paisatge, adonar-nos de la seva importància estratègica a través del temps, el valor històric general i el de la situació de la llengua catalana medieval. I és d'aquesta forma complexa, discontinua i difícil que van néixer les arrels que, poc a poc, fonamentarien el nostre país.

Paisatge d'Organyà.

La sortida es va fer en autocar fins a Organyà, d'allà vàrem pujar la muntanya fins a l'hermita de Santa Fe a 1225m alt. que domina la ribera de la vall de Cabó. És un territori molt muntanyós. Des de dalt de Santa Fe, es percep la vall de Cabó arrodonida, es ven ben clar que fou una terra de glacià, a l'altra costat la terra oberta deixa veure un plegament nu.

És un lloc solitari, natural, bellíssim, és un territori on la mirada arriba ben lluny en la soledat de l'alta muntanya en un territori boscós.

La vall on es troba Organyà està separada de la vall de la Seu pel congost de Trespunts i limitada al sud pel Pont de l'Espia on s'inicia el coll de Nargó.

Tot el municipi apr ofita la deu d'aigua de la font Bordonera, i és que raja un doll d'aigua transparent i neta, la vall creix proveïda d'aigua per al poble, l'agricultura i la ramaderia. Nosaltres vàrem dinar-hi al seu redós.

Al pas de la tarda vàrem tornar a Organyà vàrem visitar l'edifici dedicat a les Homilies i després un tomb pel poble.

El camí de tornada va ser reposat, com ho té haver passat un dia amable, ple i ric; també cansat perquè vàrem fer una bona pujada però l'havíem sabut baixar, ens havia refrescat l'aigua de la font i havíem estat entre amics; de manera que sense altre cosa que pair el dia, a entrada de fosc, vàrem ser un altre cop a Granollers.

Rosa Serra

Sortides realitzades pel grup de Matinals durant l'any 2007

14 de gener:

Itinerari PR-36, Granollers – Céllecs, la Roca del Vallès. (Repintar l'itinerari). Vocals. Joan Arenas i Alfons Garcia

21 de gener:

Sender itinerari circular Folgueroles – Sant Llorenç de Munt – Folgueroles. Vocal. Alfons Gracia

28 de gener:

Arenys de Munt itinerari de les Masies. Vocal. Teresa Madrid.

4 de febrer:

Itinerari circular voltants de Cardedeu. Vocal. Antoni Navales

11 de febrer:

Palamós – el Castell – Callella – Llafranc – Far de Sant Sebastià. GR -92. Vocals. Simó Riaguas i Isabel Llopart

18 de febrer:

Voltants de Montornés. (Font d'en Gurri). Vocal Antoni Remolins

11 de març:

Mataró – Sant Martí de Mata. Seguiment GR-83. Vocal. Vicenç Sagalés.

18 de març:

Collsacabra. Cantonigrós – Santuari de Cabrera – l'Agullola de la Tuta – Cantonigrós. Vocal. Alfons Garcia

15 d'abril:

Sant Llorenç del Munt. La Vall d'Horta – Montcau. Vocal. Lorenzo Almendro

22 d'abril:

Maçanet de Cabrenys. les Salines – Roc de la Frausa. Vocal. Joan Arenas

29 d'abril:

Itinerari circular PR-45. Sant Vicenç de Torelló – Bellmunt – Sant Pere de Torelló – Sant Vicenç de Torelló. Vocal. Simó Riaguas

6 de maig:

Sant Aniol de Finestres. Vocal Ernesto González

13 de maig:

Itinerari circular. Arrossars de Pals. Vocal Rosa Illa

27 de maig:

Seguiment Ruta Verda. Segona etapa. Sant Feliu de Pallarols – Amer. Vocal. Mercè Chopo

3 de juny:

Voltants d'Organyà. Vocals. Rosa Serra i Antoni Remolins

10 de juny:

Molló – Espinavell – frontera- Fabert – Molló. Vocal. Alfons Garcia

17 de juny:

Sadernes – Sant Aniol d'Aguja. Vocal. Montse Boter

30 de juny – 1 de juliol:

La Molina – Planoles. Vocal. Antoni Remolins

8 de juliol:

Núria – Coma de Vaca – Queralbs. Vocals. Marisol Bolsa i Antoni Navales

21 i 22 de juliol:

Núria – Nou Creus – Gorges de Carrançà – Tren Groc. Vocal. Joan Arenas

28 de juliol:

Excursió nocturna. Girona – els Àngels. Vocal. Joan Arenas

16 de setembre:

Ull de Ter – Gra de Fajol. Vocal. Antoni Navales

23 de setembre:

Itinerari circular. Voltants de Castelloir. Vocals. Lurdes Montero i Josep Camp

29 i 30 de setembre:

Cobert de Puigcercós. Vocal. Josep Ma. Castells

7 d'octubre:

Un tomb pel Montgrí. Torroella de Montgrí – Castell – les Dunes – l'Estartit. Vocal. Xavier Moya

20 i 21 d'octubre:

Serralada del Montsant. Vocal Pepa Sans

28 d'octubre:

Collformic – Sant Segimon – Matagalls – Collformic. Vocal. Lorenzo Almendro

4 de novembre:

Seguiment GR-2. Santa Pau – Fageda d'en Jordà – Serra del Corb – les Preses. Vocal. Alfons Garcia

18 de novembre:

Itinerari circular. Vall de Santa Fe – Turó de Morou. Vocal. Francesca Farrés

2 de desembre:

Vic – Sant Sebastià. Vocal. Xavier Moya

16 de desembre:

Itinerari circular. GR-92 i PR. Tàmaru. Vocals. Pepa Sans i Lorenzo Almendro.

Relació de participants a les excursions del grup de Matinals - 2007

En les sortides organitzades durant l'any 2007 pel Grup de Matinals de l'Agrupació, han estat diverses les persones que han assistit i col·laborat en la seva realització. Volem deixar constància d'aquesta participació, amb l'intent de no haver-nos descuidat de ningú; si és així, disculpeu, no ha estat la nostra intenció.

Alfons Garcia, Gemma Tintó, Glòria Tintó, Xavier Moya, Montse Boter, Maria Boter, Joan Rocasalbas, Josep Ramos, Rosa Illa, Joan Arenas, Vicenç Segalés, Marta Giménez, Anna Segalés, Carme Sánchez, Lorenzo Almendro, Antoni Remolins, Dolors Garcia, Josep Camp, Lurdes Montero, Conxita Montero, Ernesto González,

Encarna Domínguez, Vilma, Joan López, Carme Pleguezuelos, Antoni Navales, Lluïsa Calvera, Simón Riaguas, Guille Prior, Teresa Madrid, Josep Mª Castells, Dolors Caselles, Ferran Calpe, Francesca Farrés, Pepa Sans, Conchi Hidalgo, Pepe, Isabel Llopart, Antonio Mañes, Lola Riera, Mercè Chopo, Mayte Ruiz, Núria Llobet, Marta Estrada, Ciril Coronado, Antònia Sánchez, Rosa Serra, Carme Garcia, Pere Casals, Lluís Crespo, Anna Aguayo, Mercè Junqueras, Miquel, Marisol Bolsa, Josep Gargallo, Mercè Riera, Nati Albaladejo, Mª Àfrica Molons, Teresa Jofre, Gervasi Sánchez, Elisabet Pedrosa, Roser, Toni, Àngels, Dori, Eduard, Imma, Francisco, José, Lurdes, Pepi i Marta.

Relació de sortides efectuades pel grup l'any 2007

gener	9	La Riba - Taveret - La Riba
	16	Pau-St. Pere De Rodes-St. Salvador-Palau Saverdera.
	23	El Sui Des Sant Salvador.
febrer	30	Riells-l'ullar-l'unyó-sant Miquel-riells.
	6	Falgars-cabrera-pla D'aiats-falgars
	13	Castell De Cabrera-les Salines-el Moixer
	20	L'avencó-tagamanent-el Bellit- L'avencó
	27	Cellecs
març	6	St. Bernat-matagalls
	13	Puig Neulós
	20	St. Martí De Centelles - Castell de la Popa - St. Andreu de Castellcir - Castell de Sant Martí
abril	27	Sta. Cecília - St. Geroni - Monestir de Montserrat
	10	Font Martina-turó Del Home
	17	Lluçanès recorregut circular iniciat a Prats de Lluçanès.
maig	24	Costa Pubilla per Campelles.
	3	Bassegoda
	8	Pic de l'àliga a la Serra de Rodes
	9	Ogassa - Taga - Puig Estel-la - Ogassa
	15	Collsacabra
	16	Gallina Pelada - Creu de Ferro
	22	Canyamars Serra de Maresme
	23	Coll Formic - St. Segimon - Matagalls
	29	Rocacorba
	30	Balandrau - Font Lletera
juny	5	El Far
	6	Tossa d'Alp - Puig Llançada
	13	Pic de Bastiments - Bassibers
	19	Pic de la Coma Ermada - Roca Colom
	25	Torreneules - Coma del Clot - Font Negre
	25	Castell De Motgrí
juliol	4	Puig Pedrós per els Engorgs.
	11	Costabona - Roca Colom
	18	Pic de la Mina
	24	Puig de les Bruixes - Costanegra
agost	1	Núria - Nou Fonts - Eina - Torre d'Eina - Núria
	8	Ripoll
setembre	29	Puigmal de Llo
	5	Puigmal
	12	Bastiments - Pic de Freser - Pic de l'Infern
	19	Pic dels Estanyons
	19	Matagalls
	25	Castell de Montgrí
octubre	26	Canal del Cristall
	2	Collsacabra
	3	Portella de Mantet
	10	La Garriga - Sots Feréstecs - Puiggraciós - La Taula - El Clascar - Puiggraciós - La Garriga
	10	Els Àngels
	17	Costabona
	17	Pic de la Dona
	23	Monturull - Perafita
	24	Castell de Milany
	30	Matagalls
	31	Sant Sadurní de Gallifa
novembre	6	Puigsacalm
	6	La Mola
	13	Cap del Verd
	13	St. Miquel Solterra o de les Formigues
	20	Montserrat
	27	Taga
	11	Canyamars Serra de Marina
desembre	4	Serra de Rodes
	5	Costa Pubilla per Montgrony
	11	Rocacorba
	12	Serra de Bellmunt
	18	Montserrat, Sant Geroni des del Bruc

Cim del Puig neulós
Fotografia: Joan Corbera

Participants:

Ricard Causa, Josep Carbonell, Jaume Muntan, Joan Corbera, Miquel Bramona, Josep M. Far nés, Jaume Ventura, Jordi Mercader, Josep Comas, Merce Amorós, Francesc Garcia, Josep M. Palau, Josep Roca, Maria Planas, Francesc Escarmís, Josep Gurri.

Com es pot veure en el llistat de sortides, en tenim més d'una setmanal. La realitat és que els pensionaires, en fer-nos grans, en tots els aspectes, han sorgit diferències en els objectius del grup. Hi ha qui no s'hi sent prou còmode, sigui pel ritme, sigui per la dificultat, o pel que sigui, tant li fa, el cas és que un petit grup se'ns ha separat, els uns seguim amb l'idea inicial, més muntanyenca i els altres en un pla més planer i assossegat, s'han separat cercant altres objectius.

No és que cap desavinença a nivell personal hagi ocorregut, així com des del maig s'han anat succeint sortides paral·leles, a final d'any i per fer la sortida de nadal, l'hem feta conjuntament.

De tot això en faig esment, perquè en veure el llistat, hom pot preguntar-se per quelcom estrany, no és així, afortunadament entre tots tenim molt bona sintonia, el que passa és que les coses són com són i s'han d'anar adaptant a noves circumstàncies.

En quan al llistat de participants, si bé és autèntic, alguns d'ells, malauradament per ells, el seu pas entre nosaltres ha estat un tant efímer, tot i la millor de les bones voluntats, el pas dels anys no perdona i l'esforç excessiu.

No obstant, crec que tots plegats ens podem sentir força satisfets de les nostres activitats, ara ja ens podem creure que el projecte està consolidat, ja en son quatre els anys de la nostre posta en marxa, hem crescut i de moment la continuïtat sembla garantida

Josep Comas

Biblioteca Agrupació Excursionista de Granollers. Adquisicions 2007

DONACIONS - Títol	Donació
Plantes, Remes i Cultura popular del Montseny. Etnobotànica ...	Museu de Granollers
Guide line for Ascending the North Area of Tehran	Samuel ("Samu")
Tourist Guide Map of Iran	Samuel ("Samu")
Damavand 5671 m	Samuel ("Samu")
Simen Mountains. Ethiopia. World Heritage Site.	Joan Mundet

COMPRES - Títol	Autor	Tema
El present d'un passat. Les Guillerries	X. Junquera	Rutes excursionisme
A peu les comarques de Tarragona. 25 passejades i excursions	R. López	Rutes excursionisme
Cerdanya. 224 itinerarios a las 70 cimas principales	M. Figuera/A. Brosel	Rutes muntanyisme
50 montañas del Pirineo. Grandes cimas por debajo de 3000m	D. Atela	Rutes muntanyisme
Glaciares de los Pirineos. 30 itinerarios a pie	J. San román/J. piedrafita	Rutes Alpinisme
Guía de escalada en Roca	A. Garcia	Rutes escalada
El séptimo sentido	K. Diemberger	
Els 3 monts. Montseny, Sant Llorenç de Munt, Montserrat.		
Sendero del Sobrarbe. GR19		
Guía de les terres de l'Ebre	V. Pellicer	
100 cumbres de los Pirineos		Rutes muntanyisme
Descobrim el Montseny	J. Panareda	Rutes excursionisme
La montaña caníbal	F. Alomar	
Caminant el Pallars Jussà	J. Tulusaus	Rutes excursionisme
Cap de Creus parc natural	P.Feliu	Rutes excursionisme
Els ports. Parc Natural	A. Àvila/J. Forcadell	Rutes excursionisme
Gasherbrum II	R. Real/J. Botella	Viatges i Expedicions
El hierro. La Isla del Meridiano	C. Nasarre/M. Santibáñez	Rutes muntanyisme
Rutas fáciles por los pirineos	I. Arce/A. Valle	Rutes muntanyisme
Caminades per la Vall de Batareny	UEC de Bagà	Rutes muntanyisme
Rabadá y Navarro. La Cordada imposible	S. Elías	Literatura
Mapa Carros de Foc	Alpina	
Psicobloc. Mallorca	M. Riera	Rutes escalada
Técnicas de Roca, hielo y Nieve	P. Hill	Tècnica escalada
Los dosmiles de Guadarrama	D. Pliego	Rutes muntanyisme
La serralada Litoral en BTT	J. Portell	Rutes BTT
Pedals de Foc. Gran Ruta BTT per la Ribagorça, el Pallars i la Val d' Aran	Jordi Laparra	Rutes BTT
4000 de los Alpes por Rutas Normales	Richard Goedeke	Rutes Alpinisme
Montserrat. Les 32 millors excursions i vies ferrades	Francesc Roma	Rutes muntanyisme
Costabona. Alta Vall del Ter	Editorial Alpina	Mapa
Travessa 3 refugis. Garança, Ulldeter, Coma de vaca	Editorial Alpina	Mapa
La porta del Cel	Editorial Alpina	Mapa
Guía senderisme. Els 3 monts.Montseny, Sant Llorenç de Munt, Montserrat	Editorial Alpina	Rutes muntanyisme
50 xcursiones por los Picos de Europa. Macizo oriental	César de Prado	Rutes excursionisme
Aprender a escalar en rocódromo	Eric Hörst	Tècnica escalada
Pirineu Central.	GENCAT	Mapa
Pirineu Occidental	GENCAT	Mapa
Nepal. Guía de ascensiones	J. Salcedo/C. Salcedo	Rutes Alpinisme
Curas, Vendajes e inmovilizaciones en montaña.	S. Perarnau	Medicina
Escaladas en el macizo del Mont Blanc	F. Damilano	Rutes escalada
Mapa Guillerries-Savassona	Diputació BCN	Mapa
Mapa Vall de Sau Collsacabra	Alpina	Mapa
Nudos realmente útiles paso a paso	P. Owen	Tècnica
Els Pirineus Maleïts	Francesc Roma	
Las 100 mejores escaladas de Levante	M. Pomares	Rutes escalada
Escaladas sencillas a grandes cumbres del Pirineo	David Atela	Rutes escalada
Ski de Randonnée. Alpes de Sud		Rutes esquí muntanya
Montaña y seguridad	P. Schubert/P. Stucckl	Tècnica
GPS para todos	Carlos Puch	
A PEU 16 per les carenes atlàntiques de l'Aran	Rafael López	Rutes excursionisme
Cumbres Míticas	Alessandro Gogna	Literatura
Escaladas en Arico	Javier Martín-Carbajal	Rutes escalada
Itinerarios de esquí de montaña. Vall de Boí.	Francisco Román	Rutes esquí muntanya
Los Andes. Una guía para escaladores	John Biggar	Rutes escalada
Els camins de l'Alba. Pels voltants de la plana de Vic	Eduard Comerma Torras	Rutes excursionisme
Escalada deportiva. 622 vías	José Yáñez	Rutes escalada
Montañas de Alicante. 20 rutas excursionistas	Guillem Torres i Perea	Rutes muntanyisme
Alcanzar la cumbre de cristal	J. A. Pujante	Literatura
Mapa. Midi d'Ossau		Mapa
Avalanchas 3x3. La gestión de riesgo en los deportes de riesgo.	Werner Munter	Tècnica muntanyisme
Autorrescate. Manual Desnivel	David J. Fasulo	Técnicas d'escalada

Una petita mostra del que s'ha publicat durant el 2007:

"RABADÁ Y NAVARRO"

Autor: Simón Elías

Editorial "Desnivel"

Un altre llibre que treu "Desnivel". Sort n'hi ha d'ells que rescaten històries que o bé s'havien exahurit o no s'havien publicat. Aquesta, la dels grans i llegendaris escaladors dels anys 60 Alberto Rabadá y Er nesto Navarro ha estat la darrera publicació d'enguany. Simón Elías, de Logroño, que va ser a Granollers a la Mostra de Cinema de muntanya i aventura d'enguany, ha escrit aquest interessant i ben documentat llibre sobre les grans, innovadores i importants primeres que aquest parell de boníssims escaladors que van morir d'esgotament a la paret nord de l'Eiger a l'estiu del 1963.

"LOS ANDES"

"Una guía para escaladores"

Autor: John Biggar

Editorial: Andes

Han sortit durant els darrers anys força guies sobre els Andes però aquesta és destacable perquè d'una manera entenedora i pràctica explica les ascensions actualitzades als més importants cims de la serralada Andina. Com arribar a la seva base. Aquesta edició en castellà (tercera edició en anglès) descriu també alguns cims no descrits en cap altra guia.

"ELS CAMINS DE L'ALBA"

"Pels Voltants de la Plana de Vic"

Autor: Eduard Comerma Torras

Editorial: Alpina.

L'editorial Alpina no para de publicar i d'actualitzar mapes i guies. Enhorabona!. D'aquest any n'hem agafat un a l'atzar de la biblioteca de l'Agrupació que porta per títol: Pels voltants de Vic de la col·lecció Camins de l'Alba. 20 excursions senzilles, a l'abast de tothom i per a totes les edats. Per gaudir de la muntanya, dels millors paisatges, dels indrets més bonics. Sempre per camins ben fressats, sense dificultats tècniques i sense dificultats d'orientació de la Plana de Vic. La majoria d'entre dues i tres hores de marxa efectiva.

"CUENCA"

"Escalada deportiva. 622 vías"

Autors: José Yañez, José Manuel Velásquez-Gaztelu, Juan Olarte

Editorial: Desnivel.

Una altra vegada Desnivel. Aquesta guia ens parla d'una escola d'escalada molt Jove però que només en set anys i la feina de molt poques persones ja es van obrir més de trescentes rutes. Ara ja n'hi ha 622 de ressenyades de diverses graduacions, que a part del plaer d'escalar en unes parets d'una roca Excel·lent estan ubicades en uns indrets de gran bellesa. És una guia molt treballada, útil i pràctica que anima a anar a palpar aquella roca i a gaudir d'aquest bonic indret natural.

"ESCALADAS EN ARICO"

Autors: Javier Martín-Carbajal, Juan Carlos Zamora, Diego Méndez, Delfino Méndez i Pablo Mata.

Editorial: Publicaciones Turquesa S.L.

Era necessària una guia que donés a conèixer aquest interessant i bonic indret de roca volcànica, per escalar en el municipi d'Arico, a la comarca d'Abona, al sud de l'illa de Tenerife el qual s'ha convertit en la referència de l'escalada esportiva il·lenca; sobretot, perquè concentra una gran quantitat de vies. En aquesta publicació se'n presenten 512 repartides en 13 sectors diferents. Arico és la més coneguda i de vies de més qualitat de la comarca. Al seu voltant s'han creat una sèrie de zones i sectors.

"MONTAÑAS DE ALICANTE"

"Mariola. Font Roja. Serrella. Aitana. Plans. Puig Campana"

Autor: Guillem Torres i Perea

Editorial: Alpina.

Una altra publicació de l'editorial Alpina. Aquesta de la sèrie: "Camino y Montañas". A la província d'Alacant se la coneix tant a nivell estatal com a nivell internacional gràcies al seu litoral ara ja tant destròçat i degradat però fins no fa massa se la coneixia poc per les seves boniques i interessants muntanyes encara poc degradades. Aquesta guia conté una acurada selecció de les millors excursions per les diverses muntanyes alacantines, des de les serres d'Aitana i Serrella, als parcs naturals del Carrascar de la Font Roja i de la Serra de Mariola. Totes elles, espais d'un important valor ecològic i d'un gran interès pels excursionistes.

Tot en soldadura, gasos i maquinària

**Jordi Camp, 43 - 08400 Granollers
Tel. 93 840 40 22 - Fax. 93 840 40 23**

**C/. Ebre, 54 - 08223 Terrassa
Tel. 93 785 10 80 - Fax. 93 736 03 42**

e.mail: game@suministros-game.com